

Dziennik Urzędowy L 135

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 48

28 maja 2005

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 811/2005 z dnia 27 maja 2005 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	1
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 812/2005 z dnia 27 maja 2005 r. dotyczące 336. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (EWG) nr 429/90	3
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 813/2005 z dnia 27 maja 2005 r. ustalające minimalne ceny sprzedaży masła w ramach 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97	4
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 814/2005 z dnia 27 maja 2005 r. ustalające maksymalne kwoty pomocy odnośnie do śmietany, masła i koncentratu masła w ramach 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97	6
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 815/2005 z dnia 27 maja 2005 r. ustalające minimalną cenę sprzedaży odłuszczonego mleka w proszku w ramach 83. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2799/1999	8
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 816/2005 z dnia 27 maja 2005 r. ustalające minimalną cenę sprzedaży masła dla 20. indywidualnego zaproszenia do składania ofert, wydanego w ramach stałego zaproszenia do składania ofert, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2771/1999	9
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 817/2005 z dnia 27 maja 2005 r. ustalające minimalną cenę sprzedaży odłuszczonego mleka w proszku dla 19. indywidualnego zaproszenia do przetargu wydanego zgodnie ze stałym zaproszeniem do przetargu wymienionym w rozporządzeniu (WE) nr 214/2001	10
Rozporządzenie Komisji (WE) nr 818/2005 z dnia 27 maja 2005 r. ustalające maksymalną refundację wywozową do ryżu długoziarnistego B w pełni oczyszczonego przeznaczonego na wywóz do niektórych krajów trzecich w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2032/2004	11

Rada

2005/398/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 10 maja 2005 r. w sprawie zawarcia Umowy o współpracy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory 12

Umowa o współpracy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory 14

2005/399/WE, Euratom:

- ★ Decyzja Rady z dnia 23 maja 2005 r. dotycząca mianowania członka z Hiszpanii do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego 19

2005/400/WE, Euratom:

- ★ Decyzja Rady z dnia 23 maja 2005 r. dotycząca mianowania członka z Estonii do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego 20

Komisja

2005/401/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 8 września 2004 r. dotycząca działań na rzecz parku rozrywki Bioscope podjętych przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa „S.M.V.P – Mise en Valeur du Patrimoine Culturel” (notyfikowana jako dokument nr C(2004) 2686) ⁽¹⁾ 21

2005/402/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 23 maja 2005 r. w sprawie środków nadzwyczajnych dotyczących chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 1454) ⁽¹⁾ 34

2005/403/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 25 maja 2005 r. ustanawiająca klasy odporności dachów i pokryć dachowych na działanie ognia zewnętrznego dla niektórych wyrobów budowlanych zgodnie z dyrektywą Rady 89/106/EEC (notyfikowana jako dokument nr C(2005) 1501) ⁽¹⁾ 37

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 811/2005

z dnia 27 maja 2005 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1947/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 17).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 27 maja 2005 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	75,1
	204	85,3
	999	80,2
0707 00 05	052	101,5
	204	30,3
	999	65,9
0709 90 70	052	91,3
	624	50,3
	999	70,8
0805 10 20	052	41,5
	204	39,8
	212	108,2
	220	53,0
	388	57,8
	400	35,0
	624	58,1
	999	56,2
0805 50 10	052	107,2
	388	47,7
	524	56,8
	528	64,3
	624	60,4
	999	67,3
0808 10 80	388	67,7
	400	100,1
	404	68,3
	508	70,7
	512	70,3
	524	62,0
	528	69,7
	720	79,3
	804	122,1
	999	78,9
0809 20 95	400	545,6
	999	545,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2081/2003 (Dz.U. L 313 z 28.11.2003, str. 11). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 812/2005**z dnia 27 maja 2005 r.****dotyczące 336. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (EWG) nr 429/90**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 429/90 z dnia 20 lutego 1990 r. w sprawie przyznawania drogą przetargu pomocy na koncentrat masła przeznaczony do bezpośredniego spożycia we Wspólnocie⁽²⁾, agencje interwencyjne przystępują drogą stałego przetargu do udzielenia pomocy przyznawanej odnośnie do koncentratu masła. Artykuł 6 wymienionego rozporządzenia przewiduje, że biorąc pod uwagę otrzymane oferty w ramach każdej rundy przetargu, ustala się maksymalną kwotę pomocy przyznawanej na wykorzystanie koncentratu masła o zawartości tłuszczu wynoszącej przynajmniej 96 % lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu prze-

targu. Kwota gwarancji przeznaczenia powinna zostać ustalona odpowiednio.

- (2) Analiza otrzymanych ofert prowadzi do wstrzymania przetargu.
- (3) Komitet Zarządzający ds. Mleka i Przetworów Mlecznych nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W ramach 336. rundy przetargu, przeprowadzonej z tytułu rozporządzenia (EWG) nr 429/90 nie podejmuje się dalszych działań.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 45 z 21.2.1990, str. 8. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 813/2005**z dnia 27 maja 2005 r.****ustalające minimalne ceny sprzedaży masła w ramach 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2571/97 z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie sprzedaży masła po obniżonych cenach oraz przyznawania pomocy w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła, przeznaczonych do wykorzystania w produkcji ciast, lodów i innych środków spożywczych ⁽²⁾, agencje interwencyjne przystępują drogą przetargu do sprzedaży pewnych ilości masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego, które przechowują, a także do udzielenia pomocy przyznawanej na śmietanę, masło i koncentrat masła. Artykuł 18 wymienionego rozporządzenia przewiduje, że biorąc pod uwagę otrzymane oferty w ramach każdej rundy przetargu, ustala się minimalną cenę sprzedaży masła oraz maksymalną wysokość pomocy

w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła, które mogą być zróżnicowane w zależności od przeznaczenia, zawartości tłuszczu w maśle i procedury włączenia, lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu przetargu. Kwotę lub kwoty gwarancji należytego przetworzenia ustala się odpowiednio.

- (2) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97, minimalne ceny sprzedaży masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego oraz kwoty gwarancji należytego przetworzenia są ustalone zgodnie ze wskazaniami tabeli zamieszczonej w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 20.12.1997, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 27 maja 2005 r. ustalającego minimalne ceny sprzedaży masła w ramach 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97

(EUR/100 kg)

Wzory			A		B	
Procedury włączenia			Ze znacznikami	Bez znaczników	Ze znacznikami	Bez znaczników
Minimalna cena sprzedaży	Masło ≥ 82 %	w stanie naturalnym	—	210	—	—
		koncentrat	204,1	208,1	—	—
Gwarancja należytego przetworzenia		w stanie naturalnym	—	73	—	—
		koncentrat	73	73	—	—

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 814/2005**z dnia 27 maja 2005 r.****ustalające maksymalne kwoty pomocy odnośnie do śmietany, masła i koncentratu masła w ramach 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2571/97 z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie sprzedaży masła po obniżonych cenach oraz przyznawania pomocy w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła, przeznaczonych do wykorzystania w produkcji ciast, lodów i innych środków spożywczych ⁽²⁾, agencje interwencyjne przystępują drogą przetargu do sprzedaży pewnych ilości masła pochodzącego ze skupu interwencyjnego, które przechowują, i do udzielenia pomocy przyznawanej w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu masła. Artykuł 18 wymienionego rozporządzenia przewiduje, że biorąc pod uwagę otrzymane oferty w ramach każdej rundy przetargu, ustala się minimalną cenę sprzedaży masła oraz maksymalną wysokość pomocy w odniesieniu do śmietany, masła i koncentratu

masła, które mogą być zróżnicowane w zależności od przeznaczenia, zawartości tłuszczu w maśle i procedury włączenia, lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu przetargu. Kwotę lub kwoty gwarancji należytego przetworzenia ustala się odpowiednio.

- (2) Komitet Zarządzający ds. Mleka i Przetworów Mlecznych nie wydał opinii w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97, maksymalne kwoty pomocy oraz kwoty gwarancji należytego przetworzenia są ustalone zgodnie ze wskazaniami tabeli zamieszczonej w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 20.12.1997, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 27 maja 2005 r. ustalającego maksymalne kwoty pomocy odnośnie do śmietany, masła i koncentratu masła w ramach 164. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2571/97

(EUR/100 kg)

Wzory		A		B	
Procedury włączenia		Ze znacznikami	Bez znaczników	Ze znacznikami	Bez znaczników
Maksymalna kwota pomocy	Masło $\geq$ 82 %	46	42	—	41
	Masło < 82 %	44	40	—	—
	Koncentrat masła	—	—	—	—
	Śmietana	—	—	—	18
Gwarancja należytego przetworzenia	Masło	51	—	—	—
	Koncentrat masła	—	—	—	—
	Śmietana	—	—	—	—

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 815/2005**z dnia 27 maja 2005 r.****ustalające minimalną cenę sprzedaży odtłuszczonego mleka w proszku w ramach 83. rundy przetargu, przeprowadzonej w ramach stałego przetargu przewidzianego przez rozporządzenie (WE) nr 2799/1999**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Uwzględniając art. 26 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2799/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w zakresie przyznawania pomocy w odniesieniu do mleka odtłuszczonego i mleka odtłuszczonego w proszku, przeznaczonych na paszę oraz sprzedaży mleka odtłuszczonego w proszku o takim przeznaczeniu ⁽²⁾, agencje interwencyjne zgłosiły do stałego przetargu pewne ilości odtłuszczonego mleka w proszku będącego w ich posiadaniu.
- (2) Zgodnie z postanowieniami art. 30 wymienionego rozporządzenia, biorąc pod uwagę otrzymane oferty w ramach każdej rundy przetargu, ustala się minimalną cenę sprzedaży lub podejmuje się decyzję o wstrzymaniu przetargu. Kwota gwarancji należytego przetworzenia powinna zostać określona z uwzględnieniem różnicy między ceną rynkową odtłuszczonego mleka w proszku a minimalną ceną sprzedaży.

- (3) Ze względu na otrzymane oferty należy ustalić minimalną cenę sprzedaży w wysokości określonej poniżej i określić w konsekwencji gwarancję należytego przetworzenia.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W ramach 83. rundy przetargu, przeprowadzonej z tytułu rozporządzenia (WE) nr 2799/1999, której termin przedstawiania ofert wygaśł dnia 24 maja 2005 r., minimalna cena sprzedaży i gwarancja należytego przetworzenia ustalone są następująco:

- minimalna cena sprzedaży: 195,24 EUR/100 kg,
— gwarancja należytego przetworzenia: 35,00 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 31.12.1999, str. 3. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 816/2005**z dnia 27 maja 2005 r.****ustalające minimalną cenę sprzedaży masła dla 20. indywidualnego zaproszenia do składania ofert,
wydanego w ramach stałego zaproszenia do składania ofert, o którym mowa w rozporządzeniu
(WE) nr 2771/1999**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 10 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2771/1999 z dnia 16 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do interwencji na rynku masła i śmietany ⁽²⁾, agencje interwencyjne wystawiły na sprzedaż w ramach stałego zaproszenia do składania ofert określone ilości składowanego przez nie masła.
- (2) W świetle ofert otrzymanych w odpowiedzi na każde indywidualne zaproszenie do składania ofert ustalana jest minimalna cena sprzedaży bądź podejmowana jest

decyzja o nieprzyjęciu żadnej oferty, zgodnie z art. 24 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 2771/1999.

- (3) W świetle otrzymanych ofert należy określić minimalną cenę sprzedaży.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla 20. indywidualnego zaproszenia do składania ofert na mocy rozporządzenia (WE) nr 2771/1999, w odniesieniu do którego termin składania ofert upłynął 24 maja 2005 r., minimalną cenę sprzedaży masła ustala się na 275,5 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 333 z 24.12.1999, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 817/2005**z dnia 27 maja 2005 r.****ustalające minimalną cenę sprzedaży odtłuszczonego mleka w proszku dla 19. indywidualnego zaproszenia do przetargu wydanego zgodnie ze stałym zaproszeniem do przetargu wymienionym w rozporządzeniu (WE) nr 214/2001**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 21 rozporządzenia Komisji (WE) nr 214/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady zastosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w sprawie interwencji na rynku odtłuszczonego mleka ⁽²⁾ agencje interwencyjne oferują do sprzedaży z mocy stałego zaproszenia do przetargu pewne ilości przechowywanego przez nie mleka w proszku.
- (2) Na podstawie ofert przetargowych otrzymanych w odpowiedzi na każde indywidualne zaproszenie do przetargu zostanie ustalona minimalna cena sprzedaży

lub zostanie podjęta decyzja o nierozstrzygnięciu przetargu, zgodnie z art. 24a rozporządzenia (WE) nr 214/2001.

- (3) Na podstawie otrzymanych ofert zostanie ustalona minimalna cena sprzedaży.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Mleka i Przetworów Mlecznych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dla 19. indywidualnego zaproszenia do przetargu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 214/2001, odnośnie do których limit czasowy na przedłożenie ofert przetargowych wygaś 24 maja 2005 r. ustala się minimalną cenę sprzedaży odtłuszczonego mleka w proszku na 196,24 EUR/100 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 186/2004 (Dz.U. L 29 z 3.2.2004, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 37 z 7.2.2001, str. 100. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2250/2004 (Dz.U. L 381 z 28.12.2004, str. 25).

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 818/2005**z dnia 27 maja 2005 r.****ustalające maksymalną refundację wywozową do ryżu długoziarnistego B w pełni oczyszczonego przeznaczanego na wywóz do niektórych krajów trzecich w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2032/2004**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1785/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku ryżu ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Przetarg dotyczący refundacji wywozowych do ryżu został otwarty rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2032/2004 ⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z postanowieniami art. 5 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 584/75 ⁽³⁾, na podstawie złożonych ofert Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 26 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1785/2003, podjąć decyzję o ustaleniu maksymalnej refundacji wywozowej. W ramach tych ustaleń należy w szczególności wziąć pod uwagę kryteria przewidziane w art. 14 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1785/2003. Zamówienie zostaje udzielone każdemu oferentowi, którego wartość oferty znajduje się na poziomie maksymalnej refundacji wywozowej lub jest od niego niższa.

(3) Zastosowanie powyższych kryteriów do aktualnej sytuacji na rozpatrywanym rynku ryżu prowadzi do ustalenia maksymalnej refundacji wywozowej zgodnie z kwotami przedstawionymi w art. 1.

(4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Zbóż,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Maksymalną refundację wywozową na wywóz ryżu długoziarnistego B w pełni oczyszczonego z przeznaczeniem do niektórych krajów trzecich ustala się na podstawie ofert złożonych w okresie od 23 do 26 maja 2005 r. w wysokości 57,00 EUR/t w ramach przetargu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 2032/2004.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 28 maja 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 96.

⁽²⁾ Dz.U. L 353 z 27.11.2004, str. 6.

⁽³⁾ Dz.U. L 61 z 7.3.1975, str. 25. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1948/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 18).

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 10 maja 2005 r.

w sprawie zawarcia Umowy o współpracy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory

(2005/398/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 71, 137, 149, 150, 151, 152, 156, 159, 161, 175, w powiązaniu z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie drugie oraz z art. 300 ust. 3 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wspólnota jest zdecydowana na umocnienie istniejących związków z Andorą, które dotychczas są regulowane Umową ustanawiającą Unię Celną, podpisaną w Luksemburgu w dniu 28 czerwca 1990 r.

(2) Po przyznaniu przez Radę upoważnienia w dniu 24 lutego 1997 r. Komisja zawarła negocjacje z Andorą dotyczące umowy obejmującej szeroki zakres sektorów współpracy.

(3) Zgodnie z decyzją Rady z dnia 25–26 października 2004 r., i z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym okresie, umowę podpisano w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dniu 15 listopada 2004 r.

(4) Niektóre zadania zostały przypisane Komitetowi ds. Współpracy ustanowionemu na mocy Umowy; Komisja powinna uzyskać uprawnienie do wykonywania tych zadań w imieniu Wspólnoty.

(5) Umowę należy zatwierdzić,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowę o współpracy między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory.

Tekst Umowy jest załączony do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Wspólnoty notyfikacji przewidzianej w art. 14 Umowy ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 22 lutego 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Sekretariat Generalny Rady zapewni publikację daty wejścia w życie Umowy w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 3

1. Wspólnota jest reprezentowana w Komitecie ds. Współpracy, ustanowionym na mocy art. 9 Umowy, przez Komisję wspomaganą przez przedstawicieli Państw Członkowskich.
2. Stanowisko Wspólnoty w odniesieniu do decyzji podejmowanych przez Komitet ds. Współpracy zostanie określone przez Komisję, po konsultacji z przedstawicielami Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 maja 2005 r.

W imieniu Rady

J. KRECKÉ

Przewodniczący

UMOWA O WSPÓŁPRACY
między Wspólnotą Europejską a Księstwem Andory

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

z jednej strony,

oraz

KSIĘSTWO ANDORY,

z drugiej strony,

ZDECYDOWANI skonsolidować i poszerzyć istniejące, ściśle związki między Wspólnotą Europejską i Księstwem Andory,

MAJĄC NA UWADZE, iż relacje handlowe między Wspólnotą Europejską, a Księstwem Andory reguluje Porozumienie zawarte w formie wymiany listów, podpisane w dniu 28 czerwca 1990 r. w Luksemburgu, ustanawiające unię celną,

MAJĄC NA UWADZE, iż od tej daty w integracji europejskiej dokonał się znaczny postęp,

MAJĄC NA UWADZE szczególną sytuację Księstwa Andory, którego obszar jest otoczony ze wszystkich stron terytoriami Unii Europejskiej, ale które nie jest jej członkiem,

MAJĄC NA UWADZE wolę Księstwa Andory, aby intensywniej uczestniczyć w integracji Europy, a w związku z tym jego życzenie rozszerzenia związków z Unią Europejską,

MAJĄC NA UWADZE, iż Wspólnota Europejska i Księstwo Andory powinny zawrzeć umowę w celu możliwie najszerszych podstaw współpracy we wszystkich dziedzinach o wspólnym znaczeniu, mieszczących się w ich odpowiednich kompetencjach,

POSTANAWIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

ZASADY

Artykuł 1

W zakresie swoich odpowiednich kompetencji Wspólnota Europejska i Księstwo Andory (zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”) zobowiązują się współpracować na jak najszerszych podstawach i dla ich wspólnej korzyści w dziedzinach o wspólnym znaczeniu, w szczególności w dziedzinach priorytetowych, o których mowa w art. 2–8.

DZIEDZINY WSPÓŁPRACY

Artykuł 2

Środowisko

Umawiające się Strony współpracują w dziedzinach ochrony i poprawy stanu środowiska, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Współpraca ta dotyczy następujących dziedzin: zmiany klimatyczne, ochrona przyrody i różnorodność biologiczna, środowisko i zdrowie, zarządzanie zasobami naturalnymi i odpadami. W tym celu będą dążyć do pogodzenia potrzeb ochrony środowiska Pirenejów oraz rozwoju gospodarczego.

Umawiające się Strony współpracują w duchu wspólnej odpowiedzialności w rozwiązywaniu problemów środowiskowych, z którymi mają do czynienia Księstwo Andory i regiony pirenejskie Wspólnoty Europejskiej. Biorą one pod uwagę fakt, że niektóre problemy, takie jak problem odpadów, są związane z przepływem towarów i osób pomiędzy ich terytoriami. Umawiające się Strony współpracują w szczególności w dziedzinach transportu i składowania odpadów.

Księstwo Andory będzie czynić wysiłki na rzecz przyjęcia norm środowiskowych równorzędnych z normami Wspólnoty Europejskiej w miarę swoich środków i o ile normy te będą istotne z punktu widzenia ochrony środowiska i zasady zrównoważonego rozwoju. Wspólnota Europejska podejmuje w tym względzie współpracę z Księstwem Andory na jego wniosek.

Umawiające się Strony zbadają wykonalność i praktyczne aspekty włączania Księstwa Andory do otwartych dla państw trzecich programów Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie ochrony środowiska, którymi może być ono zainteresowane.

Wspólnota Europejska będzie sprzyjać ustanowieniu współpracy pomiędzy Europejską Agencją Ochrony Środowiska i Księstwem Andory.

Artykuł 3

Komunikacja, informacja, kultura

W ramach możliwości stwarzanych przez działania wspólnotowe i prawo andorskie, Umawiające się Strony postanawiają podjąć wspólne działania w dziedzinie komunikacji, informacji i kultury zgodnie z duchem art. 151 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Działania te mogą obejmować:

- wymianę informacji na tematy o wzajemnym znaczeniu w dziedzinach kultury i informacji,
- organizację imprez kulturalnych,
- wymiany kulturalne,
- ochronę andorskiego i pirenejskiego dziedzictwa architektonicznego i renowację zabytków,
- ochronę i wspieranie andorskiego i pirenejskiego dziedzictwa kulturowego,
- opracowanie ponadgranicznych programów badań w dziedzinie historii, sztuki i języków,
- ochronę, wzmacnianie znaczenia i upowszechnianie języka katalońskiego,
- uczestnictwo Księstwa Andory w projektach kulturalnych Wspólnoty Europejskiej.

Artykuł 4

Edukacja, kształcenie zawodowe, młodzież

Kierując się postanowieniami art. 149 i 150 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Umawiające się Strony podejmą współpracę w dziedzinie edukacji i kształcenia zawodowego w celu wspomagania kształtowania europejskiej przestrzeni edukacyjnej.

Umawiające się Strony zbadają wykonalność i praktyczne aspekty włączania Księstwa Andory do programów Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach edukacji, kształcenia zawodowego i młodzieży, którymi może być ono zainteresowane.

Artykuł 5

Kwestie społeczne i ochrona zdrowia

Umawiające się Strony zobowiązują się przeanalizować sposoby wzmocnienia koordynacji w dziedzinie społecznej poprzez wymianę specjalistów, współpracę między administracjami, współpracę między przedsiębiorstwami i w dziedzinie kształcenia.

Umawiające się Strony współpracują w taki sam sposób w dziedzinie zdrowia publicznego.

Umawiające się strony unikają wszelkiej dyskryminacji ze względu na obywatelstwo względem pracowników będących obywatelami strony drugiej, którzy legalnie przebywają na ich terytoriach, odnośnie warunków pracy, wynagrodzenia i zwolnienia.

Współpraca Umawiających się Stron odnośnie do zatrudnienia obejmuje między innymi rozwój usług poradnictwa zawodowego oraz planowania i wspierania zatrudnienia na szczeblu lokalnym i regionalnym.

Artykuł 6

Sieci transeuropejskie i transport

Umawiające się Strony zobowiązują się rozwijać współpracę w dziedzinie transeuropejskich sieci energetycznych, telekomunikacyjnych i transportowych, jak również generalnie w dziedzinie transportu. Współpraca ta ma na celu między innymi wspieranie analiz dotyczących projektów o wspólnym znaczeniu, przyjaznych dla środowiska Pirenejów. Przy współpracy Umawiające się Strony kierować się będą celami określonymi w art. 154 i 155 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską.

Artykuł 7

Polityka regionalna

Zgodnie z ich odpowiednim ustawodawstwem umawiające się Strony postanawiają niniejszym wzmocnić współpracę regionalną zgodnie z polityką Wspólnoty Europejskiej w zakresie współpracy transgranicznej, transnarodowej i międzyregionalnej.

W tym celu Strony wspierają następujące działania:

- analiza wspólnego podejścia wobec rozwoju regionów usytuowanych przy granicy między Wspólnotą Europejską i Księstwem Andory w celu wspierania polityki wobec regionu Pirenejów, analogicznej z polityką wobec regionów alpejskich. W tym duchu Wspólnota Europejska proponuje Księstwu Andory udział w przyszłych programach Interreg na takich samych warunkach jak inne państwa trzecie,
- organizacja wizyt, wymian urzędników i specjalistów w celu rozpoznania możliwości współpracy,
- współpraca w dziedzinie polityki obszarów górskich, zgodnej z polityką wspólnotową, której celem jest zapewnienie trwałego i zrównoważonego wykorzystania rolniczego gruntu, rozwoju gospodarczego i ochrony środowiska naturalnego.

Artykuł 8

Inne dziedziny współpracy

Umawiające się Strony mogą za obopólną zgodą rozszerzyć niniejszą umowę poprzez porozumienia dotyczące kwestii szczególnych.

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 9

1. Komitet ds. Współpracy jest odpowiedzialny za kwestie dotyczące stosowania niniejszej umowy i czuwa nad jej odpowiednim wykonaniem.
2. W celu właściwej realizacji niniejszej umowy umawiające się Strony dokonują wymiany informacji, a na wniosek jednej z nich prowadzą konsultacje w ramach Komitetu ds. Współpracy.
3. Komitet ds. Współpracy określa swój regulamin wewnętrzny.
4. Komitet ds. Współpracy jest złożony z przedstawicieli Wspólnoty Europejskiej oraz z przedstawicieli Księstwa Andory.
5. Komitet ds. Współpracy podejmuje swoje uchwały jednomyślnie.

6. Komitetowi ds. Współpracy przewodniczy na przemian każda z Umawiających się Stron zasad, które należy określić w regulaminie wewnętrznym.

7. Komitet ds. Współpracy zbiera się na zasadzie wzajemnego porozumienia, na wniosek jednej ze stron. Regulamin wewnętrzny Komitetu ds. Współpracy zawiera regulacje dotyczące praktycznej organizacji posiedzeń.

Artykuł 10

Umawiające się Strony postanawiają, że każdy spór, który mógłby wyniknąć między nimi, w związku ze stosowaniem i interpretacją niniejszej umowy, będzie przedkładany Komitetowi ds. Współpracy.

Artykuł 11

Niniejsze porozumienie zostaje zawarte na czas nieokreślony.

Artykuł 12

Każda z umawiających się Stron ma możliwość wypowiedzenia niniejszego porozumienia na zasadzie pisemnej notyfikacji skierowanej do drugiej umawiającej się Strony. W takim przypadku niniejsze porozumienie przestaje obowiązywać po sześciu miesiącach od daty notyfikacji.

Artykuł 13

Niniejsze porozumienie ma zastosowanie z jednej strony do terytoriów, na których obowiązuje Traktat powołujący Wspólnotę Europejską, na warunkach przewidzianych w powyższym Traktacie, oraz, z drugiej strony, na terytorium Księstwa Andory.

Artykuł 14

Niniejsza umowa jest zatwierdzana przez umawiające się Strony, zgodnie z ich właściwymi procedurami.

Niniejsza umowa wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po notyfikacji spełnienia warunków wynikających z procedur, o których mowa w akapicie pierwszym.

Artykuł 15

1. Niniejsza umowa została sporządzona w dwóch egzemplarzach, w językach: angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i katalońskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

2. Wersja w języku maltańskim jest uwierzytelniona przez Umawiające się Strony na podstawie wymiany listów. Jest ona na równi autentyczna z wersjami językowymi, o których mowa w ust. 1.

Hecho en Bruselas, el quince de noviembre de dos mil cuatro.

V Bruselu dne patnáctého listopadu dva tisíce čtyři.

Udfærdiget i Bruxelles, den femtende november to tusind og fire.

Geschehen zu Brüssel am fünfzehnten November zweitausendundvier.

Kahe tuhande neljanda aasta novembrikuu viieteistkümnendal päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκα πέντε Νοεμβρίου δύο χιλιάδες τέσσερα.

Done at Brussels on the fifteenth day of November in the year two thousand and four.

Fait à Bruxelles, le quinze novembre deux mille quatre.

Fatto a Bruxelles, addì quindici novembre duemilaquattro.

Briselē, divi tūkstoši ceturā gada piecpadsmitajā novembrī.

Pasirašyta du tūkstančiai ketvirtų metų lapkričio penkioliktą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétézer-negyedik év november havának tizenötödik napján.

Magħmul fi Brussel fil-ħmistax il-jum ta' Novembru tas-sena elfejn u erbgha.

Gedaan te Brussel, de vijftiende november tweeduizendvier.

Sporządzono w Brukseli dnia piętnastego października dwa tysiące czwartego roku.

Feito em Bruxelas, em quinze de Novembro de dois mil e quatro.

V Bruseli pātnāsteho novembra dvetisīcītyri.

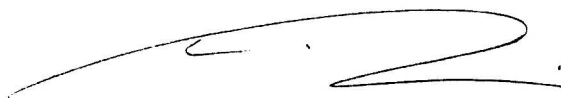
V Bruslju, petnajstega novembra leta dva tisoč štiri.

Tehty Brysselissä viidentenätoista päivänä marraskuuta vuonna kaksituhattaneljä.

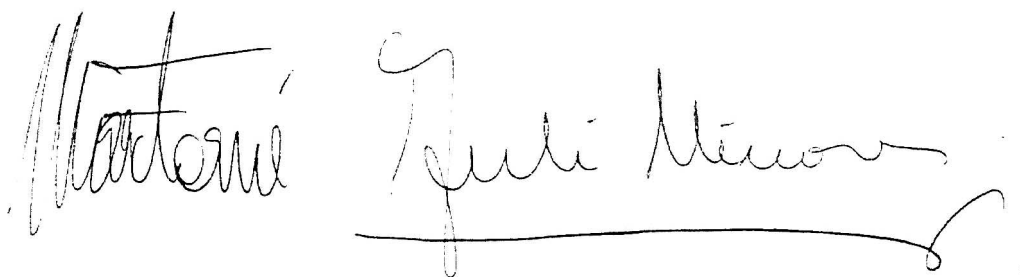
Som skedde i Bryssel den femtonde november tjugohundrafyra.

Fet a Brussel les el dia quinze de novembre de l'any dos mil quatre.

Por la Comunidad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Eiropas Kopienas vārdā
Europos bendrijos vardu
az Európai Közösség részéről
Ghall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Za Európske spoločenstvo
za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
På Europeiska gemenskapens vägnar
Per la Comunitat Europea

Per la Principat d'Andorra

DECYZJA RADY
z dnia 23 maja 2005 r.
dotycząca mianowania członka z Hiszpanii do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
(2005/399/WE, Euratom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 259,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 167,

uwzględniając decyzję Rady 2002/758/WE, Euratom z dnia 17 września 2002 r. dotyczącą mianowania członków Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na okres od 21 września 2002 r. do 20 września 2006 r. ⁽¹⁾,

uwzględniając kandydaturę przedstawioną przez rząd Hiszpanii,

po konsultacji Komisji,

a także mając na uwadze co następuje:

Jedno stanowisko członka Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zwolniło się w związku z rezygnacją Pana Fernanda MORALEDY QUÍLEZA, o czym Rada została poinformowana w dniu 3 czerwca 2004 r.;

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Pan Marcos ALARCÓN ALARCÓN zostaje niniejszym mianowany członkiem Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, na miejsce Pana Fernanda MORALEDY QUÍLEZA, na czas pozostający do końca kadencji, czyli do dnia 20 września 2006 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2005 r.

W imieniu Rady

J.-L. SCHILTZ

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 21.9.2002, str. 9.

DECYZJA RADY
z dnia 23 maja 2005 r.
dotycząca mianowania członka z Estonii do Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
(2005/400/WE, Euratom)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 259,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 167,

uwzględniając decyzję Rady 2002/758/WE, Euratom z dnia 17 września 2002 r. w sprawie mianowania członków Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na okres od 21 września 2002 r. do 20 września 2006 r. ⁽¹⁾,

uwzględniając kandydaturę przedstawioną przez rząd Estonii,

po uzyskaniu opinii Komisji,

a także mając na uwadze co następuje:

Jedno stanowisko członka Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, o którym mowa powyżej, zwolniło się w związku z rezygnacją Pana Kaleva KREEGIPUU, o czym Rada została poinformowana w dniu 3 września 2004 r.;

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Pan Kaul NURM zostaje niniejszym mianowany członkiem Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, na miejsce Pana Kaleva KREEGIPUU, na czas pozostający do końca kadencji, czyli do dnia 20 września 2006 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2005 r.

W imieniu Rady

J.-L. SCHILTZ

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 21.9.2002, str. 9.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 8 września 2004 r.

dotycząca działań na rzecz parku rozrywki Bioscope podjętych przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa „S.M.V.P – Mise en Valeur du Patrimoine Culturel”

(notyfikowana jako dokument nr C(2004) 2686)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/401/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

po zaproszeniu zainteresowanych do przedstawienia uwag zgodnie z tym artykułem ⁽¹⁾ i uwzględniając te uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

przedmiotowych działań procedury przewidzianej w art. 88 ust. 2 Traktatu.

(4) Decyzja Komisji o wszczęciu procedury została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽³⁾. Komisja zaprosiła zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat przedmiotowych działań.

(5) Pismem z dnia 26 stycznia 2004 r., zarejestrowanym tego samego dnia, Francja przekazała swoje uwagi Komisji.

I. PROCEDURA

(1) Komisja otrzymała, pismem z dnia 27 marca 2001 r., zarejestrowanym dnia 28 marca 2001 r., skargę dotyczącą ewentualnej pomocy państwa dla alzackiego parku rozrywki Bioscope (zwanego dalej „parkiem Bioscope”). Skarga ta dotyczyła również Alzackiego Ekomuzeum (l'Ecomusée d'Alsace), które było przedmiotem decyzji Komisji z dnia 21 stycznia 2003 r. ⁽²⁾ i nie jest w związku z tym objęte niniejszą decyzją.

(2) Komisja zażądała od Francji informacji na temat przedmiotowych działań, pismami z dnia 30 marca 2001 r., 31 lipca 2001 r., 14 grudnia 2001 r., 16 lipca 2002 r., 17 października 2002 r. i 3 grudnia 2002 r. Francja przekazała te informacje pismem z dnia 24 lipca 2002 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 26 lipca 2001 r., z dnia 28 listopada 2001 r., zarejestrowanym przez Komisję tego samego dnia, z dnia 25 czerwca 2002 r., zarejestrowanym przez Komisję tego samego dnia, z dnia 8 lipca 2002 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 9 lipca 2002 r., z dnia 21 października 2002 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 22 października 2002 r. i z dnia 7 lutego 2003 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 10 lutego 2003 r.

(3) Pismem z dnia 29 października 2003 r. Komisja poinformowała Francję o swej decyzji wszczęcia wobec

(6) Pismem z dnia 19 lutego 2004 r., zarejestrowanym tego samego dnia, Niemiecka Federacja Parków Rozrywki i Przedsiębiorstw Rozrywkowych (Verband Deutscher Freizeitparks und Freizeitunternehmen e.V. – dalej „VDFU”) przekazała Komisji swoje uwagi na temat omawianej pomocy.

(7) Pismem z dnia 24 lutego 2004 r., zarejestrowanym dnia 25 lutego 2004 r., spółka „S.M.V.P. – Valorisation et Animation du Patrimoine Culturel” (poniżej „SMVP”) przekazała Komisji swoje uwagi na temat omawianej pomocy.

(8) Pismami z dnia 26 lutego 2004 r. i 27 lutego 2004 r. Komisja przesłała Francji kopie uwag przekazanych przez VDFU i SMVP.

(9) Pismem z dnia 26 marca 2004 r., zarejestrowanym tego samego dnia, Francja przekazała Komisji swoje komentarze do uwag przedłożonych przez VDFU i SMVP.

(10) Pismem z dnia 25 sierpnia 2004 r., zarejestrowanym przez Komisję dnia 31 sierpnia 2004 r., Francja przekazała dodatkowe informacje o przedmiotowych działaniach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 24.1.2004, str. 6.

⁽²⁾ Dz.U. C 97 z 24.4.2003, str. 10.

⁽³⁾ Patrz: przypis nr 1.

II. OPIS

1. Projekt parku rozrywki Bioscope

- (11) Projekt parku rozrywki Bioscope został zapoczątkowany w roku 1994 przez region Alzacji. Celem jest zrealizowanie parku rozrywki o charakterze naukowo-edukacyjno-rozrywkowym, wokół tematów zdrowia, życia i środowiska.
- (12) Zgodnie z pomysłem władz regionalnych Alzacji park powinien pozwolić odwiedzającym na uczenie się przy zabawie. Powinien on odchodzić od konwencjonalnego podejścia reprezentowanego przez bardziej klasyczne muzea naukowo-techniczne, takie jak paryski „Pałac odkryć” („Palais de la découverte”) lub „Miasto nauk” („Cité des sciences”), które oceniane są jako zbyt mało atrakcyjne, aby naprawdę spełniać funkcje, do jakich zostały powołane. W przeciwieństwie do nich park Bioscope powinien być przede wszystkim odbierany przez odwiedzających jako miejsce odpoczynku i zabawy, które przy okazji pozwala dowiedzieć się czegoś w odpowiadającym im tempie.
- (13) Władze regionalne zaznaczają ponadto, że dodatkowym celem stworzenia parku Bioscope, niebędącym w sprzeczności z celem pierwszym, jest rozszerzenie oferty turystycznej Alzacji.

2. Proces wyboru spółki beneficjenta

- (14) Na mocy dekretu prefekta z dnia 12 stycznia 1998 r. Rada Regionalna Alzacji i Rady Generalne departamentów Haut-Rhin i Bas-Rhin utworzyły konsorcjum mieszane Symbio (zwane dalej „Symbio”), którego celem jest wprowadzenie w życie procedur koniecznych do realizacji parku Bioscope.
- (15) Władze regionalne zdecydowały, że prowadzenie parku Bioscope odbywać się będzie według prawnej zasady zlecenia usług publicznych⁽⁴⁾. Państwo sfinansuje samodzielnie zakup terenów i część kosztów inwestycyjnych oraz powierzy budowę parku i jego prowadzenie przez okres 30 lat koncesjonariuszowi, w zamian za opłaty w wysokości zależnej od obrotów. Po wygaśnięciu koncesji majątek wróci do państwa.
- (16) W celu wyboru koncesjonariusza parku Bioscope, we wrześniu 1998 r. konsorcjum Symbio ogłosiło zaproszenie do składania ofert przez podmioty prywatne. Zaproszenie to zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*⁽⁵⁾.
- (17) W następstwie długiej procedury wyboru, której celem było wyłonienie podmiotu posiadającego niezbędne

doświadczenie do wybudowania parku i jego prowadzenia w zadowalający sposób, konsorcjum Symbio zdecydowało się wybrać spółkę *Parc Astérix*, która od tego czasu weszła w skład grupy *Grévin et Compagnie*. Wybór ten został skonkretyzowany poprzez podpisanie w dniu 13 marca 2001 r. zlecenia usług publicznych na „koncesję opracowania koncepcji, realizacji i prowadzenia parku tematycznego Bioscope” pomiędzy konsorcjum Symbio, z jednej strony, a spółką „S.M.V.P – Mise en Valeur du Patrimoine Culturel”, filią spółki *Parc Astérix*, z drugiej strony.

- (18) Aneks do powyższego zlecenia usług publicznych został podpisany dnia 9 lipca 2002 r. Zlecenie usług publicznych ze zmianami zapisanymi w aneksie jest zwane dalej „koncesją”.

3. Projekt wynikający z procedury przetargowej – sposób udziału państwa⁽⁶⁾

- (19) Koncesja przewiduje park ograniczonej wielkości, odpowiadający inwestycji początkowej w wysokości 61,5 miliona euro, z przewidywaną początkowo liczbą 400 000 odwiedzających rocznie, wzrastającą docelowo do 800 000.
- (20) Sposób udziału państwa został określony w koncesji.
- (21) W szczególności przewidziano następujące punkty:
- państwo przekazuje do dyspozycji SMVP konieczne tereny o łącznej wielkości 50 hektarów, w transzach, na okres 30 lat. Tereny te pozostają własnością państwa i podlegają nieodpłatnemu zwrotowi po wygaśnięciu koncesji. Stanowiące własność SMVP i związane z prowadzeniem parku budynki, obiekty i koncesje zakupione, zagospodarowane, wybudowane lub zainstalowane przez tę spółkę w czasie obowiązywania koncesji podlegają nieodpłatnemu zwrotowi na rzecz państwa po wygaśnięciu koncesji, pod warunkiem że zostały zamortyzowane w całości. W przeciwnym wypadku państwo uzyska je pod warunkiem wypłaty odszkodowania w wysokości odpowiadającej ich pozostałej wartości księgowej,
 - SMVP opracowuje pod kontrolą państwa koncepcję parku rozrywki Bioscope, a następnie realizuje ją i prowadzi park przez okres 30 lat,
 - wybudowany przez SMVP park stanowi inwestycję, której pierwsza transza wynosi 61,5 miliona euro. Państwo uczestniczy jedynie w inwestycjach pierwszej transzy, z udziałem w wysokości 30,5 miliona euro, wniesionym za pośrednictwem konsorcjum Symbio,

⁽⁴⁾ Procedura zlecenia usług publicznych podlega zapisom art. L1411-1 i następnych Kodeksu ogólnego władz lokalnych.

⁽⁵⁾ Dz.U. S 168 z 1.9.1998, 113001.

⁽⁶⁾ „Państwo” rozumiane jest dalej jako władze lokalne Alzacji i departamentów Haut-Rhin i Bas-Rhin.

- późniejsze inwestycje związane z odnawianiem parku zostają w całości pokryte przez SMVP. Ich koncepcja musi zostać zatwierdzona przez państwo, które w szczególności sprawdza ich zgodność z ideą pedagogiczną parku,
- SMVP płaci państwu roczną należność w wysokości 2,5 % rocznych obrotów brutto, wynikających z całości działalności wykonywanej w granicach geograficznych koncesji (z wyjątkiem dwóch pierwszych lat kalendarzowych, nawet niepełnych, dla których wysokość należności wynosi odpowiednio 1 % i 2 %), pomniejszoną o pobrane przez państwo wszelkiego rodzaju należności od działalności podległej.

III. POWODY WSZCZĘCIA PROCEDURY

- (22) W trakcie wymiany pism poprzedzającej rozpoczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego Francja zaznaczyła, że jej zdaniem podjęcie działań przez władze publiczne w tym przypadku stanowi rekompensatę z tytułu zobowiązań związanych z zadaniem świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, które zostało powierzone przedsiębiorstwu posiadającemu koncesję na prowadzenie parku Bioscope.
- (23) Wszczynając formalne postępowanie wyjaśniające Komisja wyraziła następujące wątpliwości na temat działań interwencyjnych państwa francuskiego na rzecz parku Bioscope i na temat uzasadnienia, które zostało wtedy podane przez Francję.
- (24) Po pierwsze, Komisja oceniła, że istnieją wątpliwości, czy można podzielać tok rozumowania Francji w sprawie zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, które zostałyby powierzone spółce korzystającej z pomocy publicznej. W rzeczywistości Komisja wyraziła wątpliwość, czy zadanie to zostało jasno określone przez Francję. Nawet jeśli zadanie to zostałoby określone, Komisja wyraziła wątpliwość, czy Francja przedstawiła wystarczające dowody braku nadmiernej rekompensaty dodatkowych kosztów związanych z tym zadaniem.
- (25) Po drugie, Komisja oceniła, że wsparcie państwa stanowiło prawdopodobnie pomoc, w szczególności z uwagi na to, że nie został dostarczony żaden dowód świadczący, iż spółka beneficjent uzyska od państwa płatności odpowiadające cenie rynkowej za świadczenie usługi prowadzenia parku rozrywki.
- (26) Po trzecie, Komisja przeanalizowała zgodność potencjalnej pomocy w świetle odpowiednich postanowień Traktatu i doszła do wniosku, że w związku z przewidzianym celem potencjalna pomoc może być rozważana jedynie w świetle postanowień dotyczących pomocy regionalnej lub postanowień art. 87 ust. 3 lit.

d) Traktatu w sprawie promocji kultury. Wobec braku uzasadnienia ze strony Francji w tym względzie, Komisja wyraziła wątpliwości, czy zostały spełnione warunki konieczne do zezwolenia na potencjalną pomoc na mocy jednego z tych przepisów.

IV. UWAGI ZE STRONY FRANCJI NA TEMAT WSZCZĘCIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

1. Na temat rekompensacyjnego charakteru pomocy państwa na rzecz projektu Bioscope w związku ze zobowiązaniem do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym

- (27) W swoich uwagach na temat wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego Francja potwierdziła ponownie swoje stanowisko, według którego udział państwa w projekcie Bioscope nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, lecz rekompensatę kosztów związanych ze zobowiązaniem do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym.
- (28) Na poparcie tego rozumowania Francja na wstępie przypomina Komisji warunki powstania idei realizacji parku Bioscope, a następnie podaje praktyczny opis projektu parku sporządzonego przez Symbio we współpracy z SMVP. Opis ten kładzie nacisk na edukacyjny charakter parku i jego atrakcji, tak bardzo różniących się od atrakcji w klasycznych parkach rozrywki. Francja kładzie nacisk na fakt, że park nie będzie mógł w żaden sposób zmienić swojej koncepcji w przyszłości, ponieważ każda zmiana zakłócająca jego funkcję edukacyjną byłaby sprzeczna z umową pomiędzy koncesjonariuszem i państwem.
- (29) Następnie Francja wskazuje, co jej zdaniem obejmuje zadanie świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, powierzone parkowi Bioscope.
- (30) Według Francji zadanie to jest jednoznacznie określone w koncesji wiążącej SMVP i państwo. Na poparcie tego rozumowania Francja przytacza cytaty z koncesji, generalnie podkreślające cele socjalne i edukacyjne parku Bioscope, a także inne cytaty, dotyczące w sposób bardziej szczegółowy taryf mających zastosowanie do niektórych kategorii odwiedzających (dzieci w towarzystwie rodziców, wycieczki szkolne, osoby starsze). Ponadto Francja podkreśla kontrolę nad działalnością koncesjonariusza, którą zachowa na stałe Symbio.
- (31) Francja rozpatruje kolejno kryteria ustalone przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w wyroku w sprawie Altmark⁽⁷⁾, w celu oceny publicznego wsparcia w postaci rekompensaty kosztów związanych z zadaniem świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym.

⁽⁷⁾ Wyrok Trybunału z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Zb.Orz. 2003, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH, w obecności Oberbundesanwalt beim Bundesverwaltungsgericht, Zb.Orz. 2003, str. I-7747.

(32) Podkreślając, że nie można zarzucić Francji nieznamo-
mości tych kryteriów przy ustalaniu wsparcia państwa,
ponieważ wyżej wymieniony wyrok został wydany na
długo po dacie podpisania koncesji, Francja zaznacza, że:

- obowiązek świadczenia usług publicznych jest jasno
określony, ponieważ przedsięwzięcie w całości jest
zadaniem świadczenia usług w ogólnym interesie
gospodarczym,
- parametry, na podstawie których obliczana jest
rekompensata, są jasno i z góry określone, ponieważ
zostały zdefiniowane przed wydaniem koncesji,
a sama ich zasada i charakter zostały określone
przed uruchomieniem procedury przetargowej,
- rekompensata nie wykracza poza to, co jest
konieczne, aby pokryć koszty związane
z wykonaniem zadania świadczenia usług
w ogólnym interesie gospodarczym, ponieważ
badania wykonane przez niezależne biuro eksperckie
Rise Conseil dowodzą, że stopa zwrotu z inwestycji
SMVP w ramach projektu Bioscope (pomiędzy
[5 %–10 %] (*) i [10 %–15 %]* w zależności od
założeń obliczeniowych) jest porównywalna,
a nawet niższa od stopy zazwyczaj odnotowywanej
w sektorze parków rozrywki (pomiędzy 11 % i 15 %
w próbie rentownych parków rozrywki) (8).

2. Na temat istnienia pomocy państwa

- (33) Francja uważa, że podjęcie działań przez władze
publiczne na rzecz parku Bioscope nie stanowi pomocy
państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.
- (34) Francja uznaje z założenia, że park Bioscope nie
prowadzi działalności gospodarczej. Park Bioscope powin-
nien być uważany raczej za alternatywną formę muzeum
niż za park rozrywki. Tak jak muzeum, szkoła czy
szpital, park Bioscope miałby być wyrazem chęci
służenia społeczności regionu Alzacji.
- (35) Ponadto Francja uważa, że istnienie parku Bioscope nie
zakłóci wymiany handlowej między Państwami Człon-
kowskimi. Francja nie zaprzecza, że projekt Bioscope
jest wyraźnie nastawiony na przyciągnięcie odwiedzają-
cych z innych państw niż Francja, a w szczególności
z pobliskich Niemiec. Lecz zaznacza też, że strefa przy-
ciągania parku nie przekracza kilkuset kilometrów. Tak
więc jedyny park rozrywki znajdujący się w tej strefie –
Europa-Park w Rust – nie może być uznany za konku-

renta parku Bioscope, zarówno ze względu na różnicę
wielkości między parkami, jak również z powodu zasad-
niczej różnicy między obiema koncepcjami.

- (36) Francja zaznacza, że w szerszym kontekście nie można
mówić o wpływie na konkurencję, ponieważ mimo że
park Bioscope prowadzi działalność komercyjną, rynek
takich produktów jest ograniczony do niego samego
lub najwyżej do niewielkiej liczby miejsc bardzo od
niego oddalonych. Zdaniem Francji bardzo mało
produktów turystycznych mogłoby zastąpić produkty
oferowane przez park Bioscope. Francja kładzie nacisk
na liczne różnice między parkiem Bioscope, z jednej
strony, a parkami rozrywki Eurodisney i Europa-Park,
z drugiej. Wspomina ona park hiszpański Terra Mítica,
którego idea jest bliższa idei parku Bioscope, ale
zaznacza, że jest mało prawdopodobne w praktyce,
żeby turyści musieli wybierać pomiędzy odwiedzeniem
tych dwóch parków oddalonych od siebie o tysiące kilo-
metrów.
- (37) Na zakończenie Francja uważa, że pomoc publiczna na
rzecz parku Bioscope nie daje żadnych korzyści SMVP
ani jej spółce macierzystej Grévin et Compagnie. Francja
opiera swoje rozumowanie na istnieniu procedury prze-
targowej, która jej zdaniem gwarantuje wybór oferty
właściwej dla danych warunków rynkowych, oraz na
szczegółowej analizie gospodarczej wykonanej przez
niezależne biuro eksperckie Rise Conseil, która dowodzi,
że stopa zwrotu z inwestycji dla SMVP w ramach
projektu Bioscope byłaby porównywalna, a nawet niższa
od stopy zazwyczaj odnotowywanej w sektorze parków
rozrywki.

3. Na temat zgodności potencjalnej pomocy państwa z Traktatem

- (38) Francja zaznacza, że w przypadku gdyby udział władz
publicznych w projekcie Bioscope miał zostać uznany
za pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu,
pomoc ta byłaby w każdym przypadku zgodna ze
wspólnym rynkiem.
- (39) Po pierwsze Francja zaznacza, że pomoc mogłaby zostać
uznana za zgodną z Traktatem na mocy odstępstwa
przewidzianego w art. 87 ust. 3 lit. c).
- (40) Zdaniem Francji pomoc spełnia warunki wytycznych
dotyczących pomocy państwa na rzecz rozwoju regional-
nego (9) (dalej „wytyczne regionalne”).

(*) Fragmenty tekstu zostały pominięte, żeby zagwarantować, że żadna
informacja poufna nie zostanie ujawniona. Fragmenty te są wska-
zane w nawiasach kwadratowych, po których następuje gwiazdka.

(8) Zdaniem Francji stwierdzenie to spełnia równocześnie dwa ostatnie
z czterech kryteriów ustalonych przez wyrok w sprawie Altmark.

(9) Dz.U. C 74 z 10.3.1998, str. 9. Zmienione wytyczne (Dz.U. C 258
z 9.9.2000, str. 5).

- (41) Wyrażona przez Komisję w wytycznych regionalnych negatywna opinia na temat pomocy indywidualnej przyznawanej doraźnie poza zatwierdzonym przez nią systemem nie miałaby zastosowania do przypadku parku Bioscope, który nie podlega polityce sektorowej. Ponadto Francja podaje listę pozytywnych oddziaływań pomocy na region Alzacji. Przypomina, że wybór lokalizacji parku Bioscope w strefie objętej pomocą jest celowy, a nawet stał się przedmiotem krytyki wewnętrznej ze strony osób, które wołałyby, aby projekt został zlokalizowany bliżej stolicy regionu.
- (42) Francja twierdzi, że pomoc spełnia również wszystkie pozostałe kryteria ustalone przez wytyczne regionalne, a w szczególności kryterium intensywności pomocy, która według badań przeprowadzonych przez Rise Conseil jest dużo niższa niż wskaźniki dopuszczalne dla omawianego obszaru.
- (43) Po drugie Francja zaznacza, że pomoc mogłaby zostać uznana za zgodną z Traktatem na mocy odstępstwa przewidzianego w art. 87 ust. 3 lit. d).
- (44) Według Francji umieszczone w wyżej wymienionym przepisie określenia „kultura” i „dziedzictwo” powinny być interpretowane w szerokim znaczeniu, obejmującym kulturę naukową i promocję zdrowia, stanowiące istotny aspekt dziedzictwa ludzkości. Francja wymienia w tym względzie cały zestaw zajęć proponowanych przez park Bioscope, które pozwolą odwiedzającym na podniesienie ich kultury naukowej w zakresie środowiska i zdrowia oraz, ogólnie rzecz biorąc, na poprawę ich dobrego samopoczucia.
- od obrotów parku, podczas gdy podmiot prywatny zażądałby wyższych udziałów w jego zyskach. W rezultacie SMVP uzyskuje rentowność wyższą od normalnej rentowności rynkowej. Koncesja pozwoliłaby dodatkowo SMVP na wykorzystanie istotnej synergii z innymi parkami spółki macierzystej.
- (48) Dodatkowo VDFU kwestionuje kwalifikację pomocy jako rekompensaty za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym, na którą powołuje się Francja. VDFU uważa, że żaden z czterech wcześniej przytoczonych warunków wyroku w sprawie Altmark nie został w tym przypadku spełniony.
- (49) Zdaniem VDFU definicja zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, powierzonego parkowi Bioscope, nie jest w żadnym wypadku sprecyzowana zgodnie z wymogami Trybunału w tej sprawie. VDFU nie podważa w żadnym stopniu merytorycznego aspektu celu francuskich władz publicznych, jakim jest nauczanie przez zabawę, lecz uważa, że cel ten jako taki nie jest wystarczający dla precyzyjnego określenia zakresu zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, powierzonego parkowi Bioscope. W tym celu należałoby szczegółowo określić środki, które należy podjąć, aby zrealizować zadanie świadczenia usług publicznych, a w szczególności wykluczyć każdą późniejszą zmianę parku, która nie byłaby zgodna z celem publicznym. VDFU zaznacza dodatkowo, że parki rozrywki, nawet całkowicie finansowane ze środków prywatnych, często zawierają atrakcje edukacyjne. Najlepszym przykładem byłby Europa Park, który posiada w szczególności replikę teatru Shakespeare'a i stacji orbitalnej MIR oraz pozwala na zapoznanie się z tematem ochrony środowiska za pomocą filmu „w czterech wymiarach”, zrealizowanego we współpracy z World Wide Fund for Nature (WWF).

V. UWAGI ZAINTERESOWANYCH STRON

1. Uwagi przedstawione przez VDFU

- (45) VDFU we wstępie do swoich uwag zaznacza, że sektor parków rozrywki składa się głównie z małych i średnich przedsiębiorstw, które z tego tytułu potrzebują szczególnej ochrony przed zakłóceniami konkurencji. W Niemczech przedsiębiorstwa podobnego typu musiały realizować inwestycje bez żadnej pomocy państwowej, z podjęciem dużego ryzyka. Niektóre z nich zostały do tej pory przejęte przez spółkę *Grévin et Compagnie*. Pomoc państwa, która zakłóca konkurencję, jest szczególnie szkodliwa w tym sektorze, ponieważ prowadziłaby do zmniejszenia liczby gości w okresach szczytu w parkach, które nie otrzymują subwencji, podczas gdy to właśnie te okresy szczytu pozwalają parkom na osiągnięcie rentowności.
- (46) VDFU uważa, że podjęcie działań interwencyjnych przez państwo francuskie na rzecz SMVP stanowi pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.
- (47) VDFU uważa wobec tego, że warunki koncesji nie pozwalają SYMBIO na uzyskanie normalnej rentowności ze swojej części inwestycji w parku Bioscope. Symbio zadowolony jest więc, w zamian za swój udział, niską opłatą
- (50) Z powodu niedokładnej definicji zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym przez park Bioscope VDFU uważa, iż nie można uznać, że koncesja ustala z wyprzedzeniem oraz w sposób obiektywny i przejrzysty założenia do obliczenia rekompensaty kosztów tego zadania. VDFU uważa, że kwoty należności płatnych przez SMVP nie są ustalone ani uzasadnione w sposób przejrzysty i nie są oparte na obiektywnych kryteriach.
- (51) Dodatkowo VDFU uważa, że procedura użyta do wyboru koncesjonariusza parku Bioscope nie precyzowała wystarczająco zakresu zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym i środków, które należało podjąć, by się rozliczyć z tego zadania, tak by można było uznać, że zastosowanie tej procedury jest wystarczające, by uniknąć możliwości zbyt wysokiej rekompensaty. Byłoby więc konieczne, aby Francja szczegółowo uzasadniła kwoty rekompensat przyznanych koncesjonariuszowi za koszty zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, z uwzględnieniem wszystkich kosztów i zysków koncesjonariusza, co nie zostało wykonane w sposób wystarczający.

(52) VDFU kontynuuje swoje komentarze wskazując, że uważa, iż pomoc państwa francuskiego dla parku Bioscope jest niezgodna z zapisami Traktatu.

(53) Po pierwsze, VDFU uważa, że pomoc nie może być zgodna z wytycznymi regionalnymi. Ponieważ pomoc nie została przyznana w ramach systemu dopuszczanego przez Komisję, należałoby wykazać jej korzystny wpływ na gospodarkę regionu. Tymczasem zdaniem VDFU strefa geograficzna, w której zostanie zlokalizowany park Bioscope, zawiera już przynajmniej dziesięć parków rozrywki, licząc jedynie po stronie niemieckiej. Połączone doświadczenie w tej dziedzinie, a w szczególności liczne niepowodzenia parków, takich jak park Hagondange/Lotaryngia, wskazywałyby, że duże inwestycje władz publicznych w tej dziedzinie nie mają znaczących korzystnych efektów strukturalnych dla gospodarki regionu.

(54) Według VDFU konieczne byłoby wykazanie, że park miałby duży potencjał w sposób trwały wspierający dynamiczny rozwój regionu i że wynikający z niego rozwój skompensuje wpływ parku Bioscope na konkurencję. Zdaniem VDFU równoczesne spełnienie tych dwóch warunków jest logicznie niemożliwe, przynajmniej jeśli podążać za tokiem rozumowania Francji.

(55) Na koniec, VDFU uważa, że aby pomoc dla parku Bioscope mogła być dozwolona na podstawie art. 87 ust. 3 lit. d) Traktatu, należałoby przeprowadzić analizę proporcjonalności pomocy do stawianych celów promocji kultury i dziedzictwa. Jednakże taka analiza proporcjonalności mogłaby zostać przeprowadzona jedynie w warunkach przejrzystości i obiektywności, podobnych do warunków koniecznych do analizy proporcjonalności rekompensaty usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. VDFU uważa, że analiza ta nie została przeprowadzona na takich warunkach, co wyraziła w motywie 45 i następnych.

2. Uwagi przedstawione przez SMVP

(56) SMVP zaznacza, że całkowicie podziela uwagi Francji, które zostały podsumowane w sekcji IV.

(57) SMVP zaznacza dodatkowo, że jej jedynym celem jest wykonanie zadań przewidzianych przez koncesję. SMVP zwraca uwagę Komisji na specyfikę parku Bioscope. Ani sama spółka SMPV, ani żadna inna filia jej spółki macierzystej nie miały wcześniejszego doświadczenia w zarządzaniu tak nietypowymi parkami.

(58) Według SMVP park Bioscope byłby projektem z inicjatywy wyłącznie publicznej, którego idea, określona wyłącznie przez władze publiczne, odpowiadałaby bezsprzecznie zaspokojeniu interesu ogólnego.

(59) Zdaniem SMPV opracowanie koncepcji, realizacja i prowadzenie takiego parku byłyby nie do pomyślenia

w ramach czysto prywatnych, jak wykazały wspomniane wyżej wyniki badań biura Rise Conseil.

(60) Ponadto według SMVP udział publiczny w finansowaniu działalności w interesie ogólnym, która nie może zostać pokryta wyłącznie przez sektor prywatny, nie może być uznany za niezgodny z zasadami wspólnotowymi w sprawie pomocy państwa.

(61) SMVP podsumowuje więc, że udział państwa nie przekracza poziomów pomocy zgodnych z zasadami wspólnotowymi.

VI. KOMENTARZE FRANCJI NA TEMAT UWAG ZAINTERESOWANYCH STRON

(62) Komentarze Francji odnoszą się wyłącznie do uwag VDFU.

(63) Francja zaprzecza stwierdzeniom VDFU, jakoby konsorcjum Symbio nie uzyskiwało zadowalającej stopy zwrotu ze swej inwestycji. Według Francji Symbio uzyskałoby stopę zwrotu porównywalną ze stopami bez ryzyka, czyli w tym przypadku stopę, która powinna zostać przyjęta dla działalności instytucji publicznej, która musi rozliczyć się z wykorzystania publicznych funduszy. Ponadto VDFU pominęło uwzględnienie powrotu parku Bioscope do Symbio po 30 latach koncesji, wraz z wartością handlową, co zmienia charakter obliczeń wykonanych przez stowarzyszenie.

(64) Francja zaprzecza również opinii VDFU, według której pomoc państwa dla parku Bioscope nie spełnia warunków ustalonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wymienionym wyżej wyroku w sprawie Altmark. Powtarza ona po raz kolejny argumenty już przedstawione w sekcji IV, kładąc szczególny nacisk na fakt, że według niej park Bioscope nie mieszałby działalności rozrywkowej z edukacyjną, lecz skoncentrowałby się wyłącznie na tej ostatniej. Kładzie ona również nacisk na fakt, że koncesja nie pozwala w tym względzie na zmianę charakteru parku. Każde naruszenie przez koncesjonariusza wyłącznie pedagogicznego charakteru parku mogłoby zostać zakwalifikowane jako „szczególnie ciężkie naruszenie umowy”, umożliwiając Symbio podjęcie środków przymusu, mogących doprowadzić nawet do usunięcia koncesjonariusza.

(65) Francja zaznacza dodatkowo, że park Bioscope to projekt wyjątkowy, który jej zdaniem nie stanowi konkurencji dla żadnego niemieckiego parku tematycznego. Według niej działalność przedstawiona przez VDFU jako przykład działalności kulturalnej prowadzonej przez te parki ma charakter dodatkowy i drugorzędny w stosunku do działalności rozrywkowej. Dodatkowo w Niemczech jedynie park Europa-Park znajdowałby się bliżej niż około 3 godziny drogi od parku Bioscope.

- (66) Francja zaprzecza również analizie VDFU, jeśli chodzi o zgodność pomocy państwa z wytycznymi regionalnymi. Francja uważa, że nie ma sprzeczności w jej rozumowaniu dotyczącym oddziaływania pomocy na region. W przypadku gdyby państwo osiągnęło swój cel, pomoc miałaby właśnie pozytywny wpływ na region, a pieniądze publiczne nie zostałyby zmarnowane. Francja przypomina liczne pozytywne skutki dla gospodarki lokalnej, które przypisuje parkowi Bioscope. W dalszej części podważa ona argument VDFU, według którego park Bioscope mógłby pozbawiać parki niemieckie gości w okresach szczytu, koniecznych dla ich rentowności. Jedynym parkiem niemieckim wystarczająco bliskim parkowi Bioscope, aby być przedmiotem ewentualnych wyborów turystów, byłby Europa-Park. Jednakże roczna liczba odwiedzających ten park (3,3 miliona według Francji) jest tak wysoka, że byłoby mało prawdopodobne, by jego przetrwanie zależało od hipotetycznego okresu szczytu w ciągu roku.
- (67) Na koniec Francja przypomina, że jej zdaniem cel kulturalny parku Bioscope w pełni zgadza się z jego zadaniem świadczenia usług publicznych.

VII. OCENA

1. Na temat istnienia pomocy

- (68) Podjęty środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu, jeśli przyznaje selektywną w stosunku do konkurencji korzyść jednemu lub kilku przedsiębiorstwom, za pomocą zasobów państwa, w taki sposób, że ma to lub może mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy Państwami Członkowskimi. W niniejszej sekcji Komisja bada każde z czterech połączonych kryteriów tej definicji.

Selektywność

- (69) Nie ma żadnych wątpliwości, że podjęte środki są selektywne, ponieważ dają korzyść jednemu przedsiębiorstwu: SMVP.

Zasoby państwa

- (70) Działania interwencyjne państwa na rzecz parku Bioscope polegają na przekazaniu funduszy przez Symbio, który jest instytucją grupującą wspólnoty lokalne. Mobilizują one więc w sposób jasny zasoby państwa.

Wpływ na wymianę handlową

- (71) Francja utrzymuje, że park Bioscope jest parkiem na tyle specyficznym, iż nie zastępuje w żaden sposób oferty innych parków rozrywki, a w szczególności tego jedynego, który znajduje się, według niej, w strefie oddziaływania Bioscope. Pomoc przyznana przez państwo dla tego projektu nie miałaby więc wpływu na przepływ odwiedzających ani na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

nego, który znajduje się, według niej, w strefie oddziaływania Bioscope. Pomoc przyznana przez państwo dla tego projektu nie miałaby więc wpływu na przepływ odwiedzających ani na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

- (72) Komisja przyznaje, że działalność proponowana przez park Bioscope jest bardzo różna od działalności proponowanej przez konwencjonalne parki rozrywki. Nie można więc dokładnie porównać odwiedzenia parku Bioscope z odwiedzeniem klasycznego parku rozrywki, co z pewnością znacznie zmniejsza liczbę odwiedzających, których Bioscope mógłby odebrać tym ostatnim.
- (73) Komisja uważa jednak, że różnica ta nie wystarcza, aby całkowicie wykluczyć każdą formę zastępowalności. W rzeczywistości bowiem, w chwili gdy ktoś ma się zdecydować na sposób spędzenia wolnego czasu, nie zawsze dokonuje wyboru spośród zajęć tego samego typu. Może on w ten sposób zdecydować się na wyjście na pływalnię zamiast do zoo, choć sposób spędzenia czasu w zoo, w kwestii rozrywki, jest zupełnie różny od przebywania na pływalni. W ten sam sposób rodzice często decydują się na zwiedzenie muzeum z rodziną, podczas gdy dzieci, jeśli pozostawić im wybór, wolałyby pójść do wesołego miasteczka.

- (74) Komisja uważa więc, że odwiedzenie parku Bioscope będzie mogło rzeczywiście stworzyć pewną alternatywę dla odwiedzenia niemieckich parków rozrywki, choć w sposób ograniczony.

- (75) W związku z powyższym Komisja uznaje, że w tym przypadku podjęte środki mogą rzeczywiście mieć wpływ na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, spełniają więc wymagane kryterium.

Korzyść

- (76) Aby stwierdzić, czy podjęte środki zapewniają SMVP przewagę nad konkurencją, Komisja musi sprawdzić, czy działania interwencyjne państwa pozwalają spółce znaleźć się w lepszej sytuacji niż ta, w której znalazłaby się, jeśli siły rynkowe zadziałałyby bez ograniczeń.

- (77) Zaistnienie samej interwencji pieniężnej państwa nie jest warunkiem wystarczającym, aby wnioskować o zaistnienie korzyści dla spółki korzystającej z tej interwencji. W rzeczywistości działania interwencyjne państwa mogą zostać zrealizowane na warunkach identycznych z tymi, jakie zaakceptowałby inwestor prywatny w warunkach gospodarki rynkowej. Nie stanowią one więc korzyści w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu.

- (78) W tym przypadku analiza charakteru państwowych działań interwencyjnych staje się szczególnie złożona poprzez rodzaj prawny koncesji, która nakłada bardzo asymetryczne prawa i obowiązki na każdą ze stron.
- (79) W sposób bardzo skrótowy można uznać z ekonomicznego punktu widzenia, że obie strony inwestują w projekt Bioscope, lecz na odrębnych warunkach ryzyka. Konsorcjum Symbio, które reprezentuje władze publiczne, podejmuje bardzo niskie ryzyko, podczas gdy SMVP bierze na siebie podstawowe ryzyko handlowe. W sposób oczywisty inwestor, który podejmuje mniejsze ryzyko, otrzymuje mniej od inwestora, który podejmuje ryzyko większe.
- (80) Analiza musi więc w szczególności sprawdzić adekwatność odpowiednich wskaźników rentowności z inwestycji.
- (81) Komisja odnotowuje, że analiza ta została wykonana przez niezależną spółkę Rise Conseil, której wnioski zostały przekazane przez Francję.
- (82) Z analizy tej wypływa wniosek, że wskaźnik rentowności projektu Bioscope dla SMVP nie jest wyższy od wskaźnika rentowności porównywalnych inwestycji w projektach całkowicie prywatnych. Wypływa z niej również wniosek, że wskaźnik rentowności projektu Bioscope dla Symbio jest porównywalny ze wskaźnikami rentowności inwestycji bez ryzyka. Prowadziłoby to do wykazania pewnej adekwatności wskaźników rentowności odpowiednich inwestycji ze wskaźnikami rynkowymi.
- (83) Jednakże analiza ta jest oparta na fakcie, że można przyjąć, iż inwestycja władz publicznych przyjmie wyraźną odrębną formę od inwestycji SMVP. Aby zasada inwestora prywatnego w gospodarce rynkowej była spełniona, powinna istnieć możliwość, aby inny inwestor prywatny, niekoniecznie podmiot prowadzący park rozrywki, mógł również zrealizować inwestycję w formie porównywalnej do inwestycji państwa.
- (84) Jednak według uwag samej SMVP jest bardzo prawdopodobne, jeśli nie pewne, że projekt nie mógłby zostać rozpoczęty bez udziału Symbio w tej właśnie formie. Prowadzi to do wskazania, że udział Symbio nie mógłby zostać zastąpiony przez udział inwestora prywatnego, nawet na identycznych warunkach (brak ryzyka połączony z niższym wskaźnikiem rentowności). Komisja uważa, że nie jest to koniecznie sprzeczne z wynikami badań Rise Conseil, ponieważ jest możliwe, aby państwo posiadało wyjątkowe narzędzia prawne, pozwalające mu na podejmowanie działań w warunkach, które nie mogą zostać przyjęte przez uczestników prywatnych.
- (85) W związku z powyższym Komisja nie może wykluczyć zaistnienia korzyści dla SMVP.
- (86) Cytowany powyżej wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Altmark wskazuje cztery warunki łączne, które, jeśli są spełnione, pozwalają zakwalifikować podjęty środek jako rekompensatę kosztów związanych z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym i w związku z tym uniknąć zakwalifikowania go jako korzyść w stosunku do konkurencji.
- (87) Pierwszym z warunków mówi, że „przedsiębiorstwo beneficjenta zostało rzeczywiście zobowiązane do wykonania obowiązków świadczenia usług publicznych i [że] obowiązki te zostały jasno określone”.
- (88) W momencie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja wyraziła wątpliwość co do faktu, czy w tym przypadku ten warunek w szczególności jest spełniony.
- (89) Po przeanalizowaniu informacji dostarczonych przez Francję i osoby trzecie Komisja uważa, że jej wątpliwości w tym punkcie nie zostały rozwiązane.
- (90) Komisja uważa przede wszystkim, że ogólny cel edukacyjny parku Bioscope, tak jak został wyrażony na przykład we wstępie do koncesji, jest zbyt ogólny, aby mógł zostać uznany za jasną definicję zadania usług publicznych. Definicja ta jest w szczególności zbyt rozległa, aby można było na niej opierać jakiegokolwiek oszacowanie kosztów tego zadania.
- (91) Z drugiej strony Komisja uważa, że argument Francji, według którego koncesja w swej całości przedstawia definicję obowiązku świadczenia usług publicznych także jest nie do przyjęcia. Koncesja ta zawiera w rzeczywistości liczne artykuły, które byłyby całkiem identyczne, gdyby park Bioscope nie miał najmniejszego celu pedagogicznego lub edukacyjnego i które nie mogą więc pretendować do miana definicji zadania usług publicznych. Należałoby przynajmniej móc określić, które artykuły koncesji odnoszą się do tego zadania edukacyjnego. W związku z tym Komisja uważa, że nie ma zapisu wystarczająco precyzyjnego w tym względzie, z wyjątkiem może zapisów dotyczących specjalnych taryf dla niektórych kategorii odwiedzających, o których mowa w motywie 92.

(92) Na koniec, Komisja uważa, że zapisy dotyczące specjalnych taryf dla niektórych kategorii odwiedzających, na które powołuje się Francja, mogłyby rzeczywiście stanowić podstawę dla określenia zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym. Jednakże jest jasne, że zapisy te dotyczą tylko części działalności parku Bioscope. Gdyby powoływać się na nie, aby określić zadanie świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, zakres tego zadania nie mógłby uzasadnić uznania całości projektu za projekt usług publicznych. Dodatkowo, zakres samego zadania usług publicznych związanego z tymi zapisami jest mało czytelny. Jest to rzeczywiście normalne, nawet dla parków niesubwencionowanych, że przewiduje się specjalne taryfy dla niektórych kategorii odwiedzających. Jest to szeroko rozpowszechniona praktyka handlowa.

(93) W związku z powyższym Komisja uważa, że nie może wykluczyć zaistnienia korzyści dla przedsiębiorstwa beneficjenta i że ta korzyść mogłaby ewentualnie zostać objęta pojęciem rekompensaty kosztów zadania świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, ale tylko częściowo.

Wniosek

(94) Komisja nie może więc wykluczyć istnienia pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu na rzecz SMVP. Zostanie jednak wykazane w sekcji 7.2, że nawet jeżeli ta pomoc zaistniała, to jest ona zgodna z Traktatem.

2. Na temat zgodności pomocy

(95) Komisja odnotowuje, że pomoc została przyznana dla projektu inwestycji zlokalizowanej w strefie mniej uprzywilejowanej w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu (alzackie zagłębienie potasowe). Chodzi o projekt pomocy *ad hoc*, ponieważ nie znajduje się on w ramach żadnego systemu pomocy wcześniej zatwierdzonego przez Komisję.

(96) Takie projekty inwestycyjne mogą czasem być analizowane w świetle wielosektorowych zasad ramowych pomocy na rzecz rozwoju regionalnego dla ważnych projektów inwestycyjnych. W tym przypadku, ponieważ data przyznania pomocy odpowiada dacie podpisania aneksu do koncesji, czyli 9 lipca 2002 r., wielosektorowe zasady ramowe potencjalnie możliwe do zastosowania, to zasady opublikowane w roku 1998⁽¹⁰⁾. Zasady te zwane są dalej „zasadami ramowymi”.

(97) Punkt 2.1 zasad ramowych ogranicza pole ich zastosowania do niektórych projektów, spełniających dwa precyzyjne kryteria alternatywne.

(98) Pierwsze kryterium składa się z trzech podkryteriów łączonych:

— całkowity koszt projektu musi wynosić przynajmniej 50 milionów euro,

— natężenie kwot skumulowanej pomocy musi wynosić przynajmniej 50 % pułapu pomocy na rzecz rozwoju regionalnego, ustalonego dla dużych przedsiębiorstw w rozważanej strefie,

— pomoc za stworzone lub zachowane miejsce pracy musi wynosić przynajmniej 40 000 euro.

(99) W niniejszej sekcji zostanie wykazane, że całkowity koszt projektu wynosi [60–65]* milionów euro, a intensywność pomocy wynosi [7–8]* %, podczas gdy pułap dla rozważanego obszaru wynosi 10%, oraz że ekwiwalent dotacji brutto wynosi [5–10]* milionów euro, co dla stworzonych 105 miejsc pracy odpowiada pomocy na każde miejsce pracy w wysokości [45 000–95 000]* euro.

(100) Zasady ramowe są więc stosowane.

(101) W celu określenia, czy pomoc jest zgodna z kryteriami zasad ramowych, Komisja musi najpierw obliczyć intensywność pomocy. Intensywność ta musi następnie zostać porównana z pułapem otrzymanym przez zastosowanie wzoru z punktu 3.10 zasad ramowych.

Intensywność pomocy

(102) Intensywność pomocy przyznanej w formie subwencji to stosunek subwencji do kosztów uprawnionych. Jeśli pomoc została przyznana w innej formie niż subwencja, musi zostać najpierw przetworzona na ekwiwalent subwencji, aby następnie odnieść go do kosztów uprawnionych.

(103) Pomoc przyznana przez państwo w omawianym przypadku jest złożona. Obejmuje ona element subwencji, lecz również inne elementy dodatnie i ujemne, pochodne praw i obowiązków każdej ze stron koncesji. Należy więc uwzględnić wszystkie te elementy, aby obliczyć ekwiwalent subwencji dla pomocy.

(104) Poniższa tabela zestawia założenia omawianej koncesji, jak również ich wpływ, dodatni lub ujemny, na pomoc przyznaną dla SMVP.

Zasada koncesji	Wpływ na SMVP
Udział państwa w inwestycji początkowej	Dodatni
Oddanie terenów do dyspozycji	Dodatni
Płatność państwu należności	Ujemny
Zwrot państwu majątku po wygaśnięciu koncesji	Ujemny

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 107 z 7.4.1998, str. 7.

- (105) Aby określić ekwiwalent subwencji brutto pomocy, należy nadać wartość każdemu z tych elementów i dodać je do siebie. Aby nadać wartość tym elementom, Komisja wykorzystała posiadane informacje, a w szczególności informacje zawarte w raporcie spółki Rise Conseil.
- (106) Udział państwa w inwestycji początkowej jest łatwy do obliczenia i wynosi 30,5 miliona euro. Udział państwa będzie wypłacany zaliczkami, rozłożonymi na 10 lat. Należy go więc aktualizować. W tym celu Komisja wykorzystowała stopę referencyjną i stopę dyskontową, którą zalecała dla Francji w dniu przyznania pomocy. Stopa ten wynosi 5,06 %. Jest ona zastosowana we wszystkich następnych obliczeniach.
- (107) Zaktualizowana wartość udziału państwa w inwestycji początkowej wynosi 25,933 milionów euro.
- (108) Należy dodatkowo odnotować, że jest to jedyny udział państwa w formie subwencji w inwestycji Bioscope. Późniejsze inwestycje zostaną w całości pokryte przez SMVP.
- (109) Oddanie terenów do dyspozycji, to znaczy wartość czynszu dzierżawy niezapłaconego przez SMVP, jest określona na 6,718 milionów euro. Obliczenia te są oparte na wartości terenów oferowanych w strefie działalności Pulversheim, położonej blisko parku Bioscope (od 10 do 12 euro/m²) i wskaźniku rocznego czynszu dzierżawy terenów w wysokości 8 %, jak to zostało określone przez Generalną Dyрекcję ds. Podatków.
- (110) Całkowita wartość opłat zapłaconych SYMBIO przez SMVP została oszacowana na 7,295 milionów euro. Wartość ta jest oparta na obrotach parku Bioscope przewidzianych w biznesplanie, który został przekazany Komisji.
- (111) Określenie wartości efektu zwrotu państwu majątku na zakończenie koncesji jest bardziej złożone. Jest oczywiste, że ten efekt jest niekorzystny dla SMVP. W przypadku klasycznej subwencji beneficjent pomocy w rzeczywistości jest i pozostaje definitywnie właścicielem swojej inwestycji, z której może korzystać w całości. W przypadku szczególnym może ją sprzedać na rynku. W omawianym przypadku, po zakończeniu 30-letniej koncesji park Bioscope powraca w całości do państwa wraz z jego wartością handlową⁽¹¹⁾. W porównaniu z sytuacją klasyczną SMVP traci więc wartość tego majątku, która odpowiada cenie, za jaką spółka mogłaby go sprzedać na rynku (zaktualizowaną oczywiście względem daty początkowej).
- (112) Komisja uważa więc, że cena sprzedaży utracona dla SMVP może zostać wykorzystana do wyliczenia wartości ujemnego efektu zwrotu państwu majątku, tak jak przewiduje to koncesja.
- (113) Do wyliczenia ceny sprzedaży wykorzystano dwie oddzielne metody: metodę wielokrotności nadwyżki operacyjnej brutto i metodę wolnych przepływów pieniężnych.
- (114) Pierwsza metoda polega na określeniu wartości przedsiębiorstwa jako wielokrotności jego normatywnej nadwyżki operacyjnej brutto. Wielokrotność zależy od sektora i jest szacowana na podstawie niedawnych transakcji, których dane zostały opublikowane.
- (115) Wykonana przez spółkę Rise Conseil analiza wartości wielokrotności zaobserwowanych w niedawnych transakcjach w sektorze, dla których została opublikowana wystarczająca ilość danych finansowych, pokazuje wielokrotności zmieniające się pomiędzy 6,3⁽¹²⁾ i 13,25⁽¹³⁾, przy średniej 8,71.
- (116) Zastosowanie tej średniej wielokrotności w przypadku parku Bioscope prowadzi do określenia wartości przedsiębiorstwa na [15–20]* milionów euro⁽¹⁴⁾.
- (117) Druga metoda polega na określeniu wolnych normatywnych przepływów pieniężnych dla przedsiębiorstwa w okresie następującym po wygaśnięciu koncesji oraz na uznaniu, że przedsiębiorstwo ma wartość hipotetycznej spółki, która generowałaby te przepływy w sposób ciągły.
- (118) Obliczenia te wymagają przyjęcia założenia odnośnie do współczynnika ciągłości przepływów.
- (119) Badanie przez spółkę Rise Conseil analiz finansowych niedawnych transakcji wykazuje, że założenia współczynnika ciągłości zmieniają się od 1 %⁽¹⁵⁾ do 3,5 %⁽¹⁶⁾, ze średnią wynoszącą 2,2 %.
- (120) Dodatkowo uważa się zazwyczaj, że współczynnik ciągłości jest tego samego rzędu wielkości, co wskaźnik wzrostu gospodarczego. Ponieważ wskaźnik ten wynosił w ostatnich latach we Francji od 1 % do 3 %, Komisja uważa, że wartość 2,2 % dla współczynnika ciągłości może zostać przyjęta.
- ⁽¹¹⁾ W rzeczywistości, park Bioscope pozostaje *sensu stricto* własnością państwa w całym okresie koncesji, lecz efekt tej własności daje się odczuć ekonomicznie jedynie na zakończenie koncesji, gdy koncesjonariusz musi zrezygnować z korzystania z majątku bez rekompensaty.
- ⁽¹²⁾ Sprzedaż *Parques Reunidos* (Źródło: raport Rise Conseil cytujący stronę internetową Advent).
- ⁽¹³⁾ Sprzedaż *Tussauds* (Źródło: raport Rise Conseil cytujący *Les Echos* z 9.12.2003 i *Daily Telegraph* z 23.2.2003).
- ⁽¹⁴⁾ Obliczenia te są oparte na nadwyżce operacyjnej brutto przewidzianej w biznesplanie parku Bioscope, od której odjęto hipotetyczny czynsz najmu, który spółka musiałaby zapłacić, aby dysponować terenem, aby uwzględnić to, że ewentualny kupujący musiałby rzeczywiście wynająć jego teren, z wyjątkiem przypadku skorzystania przez niego z nowej pomocy.
- ⁽¹⁵⁾ Analiza połączenia *ebizcuss.com* i *international computer* przez spółkę *Gruppo banca sella*.
- ⁽¹⁶⁾ Analiza wprowadzenia na giełdę spółki *avenir France* przez spółkę *CIC Securities*.

- (121) Zastosowanie tej metody przy wyżej wymienionych założeniach prowadzi do określenia wartości przedsiębiorstwa na $[15-20]^*$ milionów euro⁽¹⁷⁾. Wartość ta jest bliska poprzedniej, co wskazuje na spójność tych dwóch podejść ekonomicznych.
- (122) Aby nie dawać pierwszeństwa jednemu podejściu w stosunku do drugiego, Komisja przyjęła jako wartość parku średnią arytmetyczną obu uzyskanych wyników, czyli $[15-20]^*$ milionów euro.
- (123) Ekwiwalent subwencji brutto pomocy wynosi więc $25,933 + 6,718 - 7,295 - [15-20]^* = [5-10]^*$ milionów euro.
- (124) W celu określenia intensywności pomocy należy ją odnieść do inwestycji uprawnionych.
- (125) Inwestycje w projekt Bioscope będą się składać z dwóch dużych części: inwestycji początkowej, koniecznej do otwarcia parku, i inwestycji późniejszych, których realizacja jest niezbędna dla utrzymania atrakcyjności parku.
- (126) Oba rodzaje inwestycji są zapisane w koncesji. Koncesja ustala wartość inwestycji pierwszego rodzaju na 61,5 miliona euro, która jest podzielona pomiędzy Symbio i SMVP. Zaktualizowana wartość tych inwestycji wynosi 49,985 milionów euro. Koncesja nie ustala natomiast wysokości inwestycji późniejszych, lecz zaznacza jedynie, że muszą pozwolić na zachowanie atrakcyjności parku. Inwestycje późniejsze muszą zostać zatwierdzone przez Symbio i zostaną w całości pokryte przez SMVP.
- (127) Aby określić wartość inwestycji późniejszych, Komisja oparła się na biznesplanie SMVP, który został zatwierdzony przez Symbio.
- (128) Całkowita, zaktualizowana wartość inwestycji późniejszych wynosi $[25-35]^*$ milionów euro. Komisja uważa, że wartość ta została oszacowana ostrożnie, ponieważ średnia waga tych inwestycji w ciągu ostatnich 10 lat koncesji, gdy park Bioscope osiągnie już rytm docelowy, wynosi jedynie 14 % obrotów, podczas gdy wartości średnie dla sektora we Francji osiągałyby od 16 % do 25 % obrotów⁽¹⁸⁾. Gdyby oszacowanie tych inwestycji było mniej ostrożne, byłyby one wyższe, a więc natężenie pomocy zmniejszyłoby się. Komisja dla swoich potrzeb może więc zadowolić się szacunkiem ostrożnym.
- (129) Spośród $[25-35]^*$ milionów euro późniejszych inwestycji Komisja przyjęła jako podstawę do obliczeń kosztów uprawnionych jedynie tę część, która odpowiada inwestycjom w nowe atrakcje, a więc na rozszerzenie działalności parku Bioscope, czyli $[15-20]^*$ milionów euro, z wyłączeniem inwestycji odtworzeniowych lub przeznaczonych na utrzymanie, wynoszących $[10-15]^*$ milionów euro. Jedynie pierwsze z tych wydatków odpowiadają inwestycjom początkowym w rozumieniu wytycznych regionalnych (punkt 4.4 wyżej wymienionych wytycznych regionalnych).
- (130) Podstawą do obliczenia kosztów uprawnionych jest więc kwota 49,585 milionów euro dla pierwszej części inwestycji i dodatkowo $[15-20]^*$ milionów euro dla drugiej części, czyli $[65-70]^*$ milionów euro.
- (131) Komisja usunęła więc z tych kosztów część odpowiadającą działaniom rozpoczynania atrakcji, niespełniającą w jej rozumieniu kryteriów pomocy zgodnie z punktem 4.5 wytycznych regionalnych. W dokładnym opisie wydatków pierwszej transzy, dostarczonemu przez Francję, działalność ta przedstawia 5 % kosztów całkowitych. Komisja ekstrapolowała je w taki sam sposób na następne transze. Wydatki spełniające kryteria w rozumieniu wytycznych regionalnych odpowiadają więc 95 % z $[65-70]^*$ milionów euro, czyli wynoszą $[60-65]^*$ milionów euro.
- (132) Natężenie pomocy w ekwiwalencie subwencji brutto wynosi więc $7,279/[60-65]^* = [10-12]^* \%$.
- (133) Natężenie w ekwiwalencie subwencji netto odpowiadające tej wartości, obliczone przy założeniu amortyzacji liniowej z biznesplanu i stopy referencyjnej aktualizacji zalecanej przez Komisję dla Francji, wynosi $[7-8]^* \%$ ⁽¹⁹⁾.
- Dopuszczalny pułap intensywności pomocy*
- (134) Wzór z punktu 3.10 zasad ramowych przewiduje, że dopuszczalny pułap intensywności pomocy jest iloczynem czterech czynników.
- (135) Pierwszym czynnikiem, określonym jako R, jest maksymalna intensywność pomocy dozwolonej dla dużych przedsiębiorstw na rozważanym obszarze objętym pomocą. W omawianym przypadku $R = 0,10$.
- (136) Drugim czynnikiem, określonym jako T, jest czynnik stanu konkurencji.

⁽¹⁷⁾ Tutaj także obliczenia uwzględniają konieczność płacenia czynszu najmu terenu przez potencjalnego kupującego.

⁽¹⁸⁾ Źródło: Badania Rise Conseil.

⁽¹⁹⁾ Obliczenia te są oparte na założeniu, że gdyby przedsiębiorstwo mogło rzeczywiście sprzedać swój majątek po wygaśnięciu koncesji, cena sprzedaży zostałaby w całości wprowadzona do zysków przedsiębiorstwa i powstałby obowiązek odprowadzenia od niej podatku dochodowego, który o tyle zmniejszyłby zysk ze sprzedaży dla SMVP. Bez uwzględnienia tego efektu ekwiwalent subwencji netto byłby jeszcze niższy.

- (137) Punkt 3.3 zasad ramowych przewiduje, że „aby określić, czy rozważany (pod-)sektor jest dotknięty lub nie przekroczeniem zdolności strukturalnych, Komisja uwzględni, na poziomie Wspólnoty, różnicę pomiędzy średnim współczynnikiem wykorzystania zdolności produkcyjnych przemysłu wytwórczego w całości i współczynnikiem wykorzystania tych zdolności w rozważanym (pod-)sektorze”. Uważa się, że przekroczenie zdolności występuje, gdy w okresie pięciu ostatnich lat współczynnik wykorzystania zdolności rozważanego (pod-)sektora jest niższy o 2 punkty procentowe niż średni współczynnik wykorzystania zdolności produkcyjnych przemysłu wytwórczego w całości. Jeśli różnica jest wyższa niż 5 punktów procentowych, przekroczenie zdolności strukturalnych jest uważane za poważne.
- (138) Jak zauważyła Komisja we wcześniejszych decyzjach ⁽²⁰⁾, nie można porównywać sektora przemysłowego z sektorem usług takim, jak sektor parków rozrywki, lub jeden z jego podsektorów. Nie można więc zastosować kryterium ilościowego, opisanego w motywie 137.
- (139) Wobec braku zadowalających danych na temat wykorzystania zdolności, punkt 3.4 zasad ramowych określa, że Komisja zbada, czy rozważane inwestycje zostały zrealizowane w sektorze rynku o tendencji spadkowej. W tym celu Komisja porównuje zmianę widocznej konsumpcji rozważanego produktu lub produktów, ze wskaźnikiem wzrostu przemysłu wytwórczego w całości.
- (140) W okresie 1997–2002 średni wskaźnik wzrostu przemysłu wytwórczego na całości EOG wyniósł 4,8 % ⁽²¹⁾.
- (141) Trudno uzyskać wartości wskaźnika wzrostu konsumpcji dotyczącego parków rozrywki dla całości Wspólnoty.
- (142) Dla szczególnego przypadku Francji, gdzie jest położony park Bioscope, notuje się szczególnie wysoki wskaźnik wzrostu w tym sektorze.
- (143) Według raportu Senatu francuskiego ⁽²²⁾ działalność parków rozrywki we Francji w ciągu ostatnich dziesięciu lat zwiększyła się dziewięciokrotnie, co odpowiada średniemu wskaźnikowi wzrostu w wysokości 25 %. Na przyszłość, według tego samego raportu, dynamika wzrostu sektora powinna się zmniejszyć, pozostając jednak w przedziale od 4 % do 8 %.
- (144) Komisja uważa, że powyższe dane dla Francji mogą zostać przyjęte do analizy rozważanego przypadku, szczególnie dlatego, że Państwa Członkowskie bliskie Alzacji, które jako jedyne znajdują się w strefie oddziaływania parku Bioscope, mają w tym względzie sytuację podobną do Francji ⁽²³⁾.
- (145) W związku z powyższym Komisja uważa, że inwestycja nie została zrealizowana w sektorze rynku o tendencji spadkowej.
- (146) Ponadto udział rynkowy grupy Grévin et Compagnie dla omawianego produktu parków rozrywki jest znacznie niższy niż 40 %. Przykładowo, ciągle według wyżej wymienionego raportu Senatu, liczba wszystkich odwiedzających zanotowana przez grupę w roku 2002 wyniosła 5 milionów, przy 13,1 milionach dla samego tylko parku Disneyland Paris.
- (147) Stosując tabelę odpowiedników przewidzianą przez zasady ramowe, Komisja wnioskuję więc, że $T = 1$.
- (148) Trzecim czynnikiem, określonym jako I, jest wskaźnik kapitał/praca. Jest on funkcją stosunku pomiędzy kwalifikowanymi kosztami projektu a liczbą miejsc pracy stworzonych przez ten projekt. W omawianym przypadku koszty kwalifikowane wynoszą [60–65]* milionów euro, a liczba stworzonych bezpośrednio miejsc pracy w równoważnikach pełnego etatu wynosi 105. Stosunek tych dwóch wartości wynosi więc [600 000–650 000]* na stworzone miejsce pracy. Stosując tabelę odpowiedników dostarczoną przez zasady ramowe, wnioskuję się, że $I = 0,8$.
- (149) Czwartym czynnikiem, określonym jako M, jest czynnik oddziaływania regionalnego. Czynnik ten jest zawsze większy lub równy 1.
- (150) W związku z powyższymi rozważaniami można wnioskować, że dopuszczalny pułap intensywności pomocy jest większy lub równy $0,10 \times 1 \times 0,8 \times 1 = 8 \%$.

⁽²⁰⁾ Patrz: decyzja Komisji z dnia 7 sierpnia 2001 r. w sprawie N229/01 – Włochy – Pomoc dla Pompei Tech World SpA w projekcie stworzenia parku rozrywki (Dz.U. C 330 z 24.11.2001, str. 2).

⁽²¹⁾ Patrz: decyzja Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie N 611/2003 – Niemcy – (Saksonia-Anhalt) pomoc inwestycyjna na rzecz e-glass AG.

⁽²²⁾ Projekt ustawy budżetowej na rok 2004 – tom III – załącznik 20: Turystyka. Rozdział VI „Parki rozrywki we Francji”. Do dyspozycji na stronie internetowej Senatu: <http://senat.fr/rap/l03-073-320/l03-073-32029.html>

⁽²³⁾ Według wyżej wymienionego raportu Senatu francuskiego Francja znajduje się zaraz za Belgią i Niemcami, jeśli chodzi o wagę ekonomiczną sektora parków rozrywki.

Wniosek

- (151) Ponieważ natężenie pomocy wynosi [7–8]* %, a dopuszczalny pułap intensywności jest większy lub równy 8 %, intensywność pomocy jest zgodna z zapisami zasad ramowych.
- (152) W związku z powyższym Komisja doszła do wniosku, że pomoc jest zgodna z kryteriami wytycznych regionalnych, a więc zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu.
- (153) Równocześnie Komisja przypomina, że ta pozytywna ocena została oparta na aktualnym stanie projektu parku i koncesji, tak jak zostało to opisane Komisji. W przypadku gdyby projekt parku miał zmienić charakter lub jeśli udział państwa miałby się zmienić w sposób zasadniczy, zmiany wprowadzone do projektu muszą zostać zgłoszone Komisji celem ponownego ich przeanalizowania w świetle zapisów wspólnotowych dotyczących pomocy państwa.
- (154) Komisja nie przesądza o zgodności procedury przyznania koncesji na realizację i prowadzenie parku Bioscope spółce SMVP z regułami i zasadami prawa wspólnotowego. Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia odpowiednich środków w tym względzie, w przypadku gdyby było to konieczne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Działania, jakie Francja podjęła na rzecz przedsiębiorstwa „S.M.V.P – Mise en Valeur du Patrimoine Culturel”, a których zasady zostały ustalone w umowie o zlecenie usług publicznych o przedmiocie „koncesja opracowania koncepcji, realizacji i prowadzenia parku tematycznego Bioscope” pomiędzy konsorcjum Symbio, z jednej strony, a spółką „S.M.V.P – Mise en Valeur du Patrimoine Culturel”, z drugiej strony, ze zmianami wprowadzonymi aneksem z dnia 9 lipca 2002 r., są w stopniu, w jakim stanowią pomoc państwa, zgodne ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 września 2004 r.

W imieniu Komisji

Mario MONTI

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 23 maja 2005 r.****w sprawie środków nadzwyczajnych dotyczących chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego***(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 1454)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2005/402/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 53 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 178/2002 Komisja zawieszła wprowadzanie do obrotu lub wykorzystywanie żywności lub paszy, która może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub podejmuje każdy inny stosowny środek tymczasowy, jeśli temu zagrożeniu nie można w zadowalający sposób zapobiec za pomocą środków podjętych przez zainteresowane Państwa Członkowskie.
- (2) Zgodnie z decyzją Komisji 2004/92/WE z dnia 21 stycznia 2004 r. w sprawie środków nadzwyczajnych dotyczących chili i produktów zawierających chili ⁽²⁾, Państwa Członkowskie przeprowadziły kontrole na obecność substancji chemicznych Sudan I, Sudan II, Sudan III oraz Scarlet Red (Sudan IV). Substancje te zostały wykryte w chili i produktach zawierających chili, a także w kurkumie i oleju palmowym. Zgodnie z art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 o wszystkich wynikach powiadomiono poprzez system wczesnego ostrzegania.
- (3) Sudan I, Sudan II, Sudan III oraz Scarlet Red (Sudan IV) zostały sklasyfikowane przez Międzynarodową Agencję Badań nad Rakiem (IARC) jako substancje rakotwórcze kategorii 3.
- (4) Rezultaty badań wskazują na zafałszowanie, które stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia.
- (5) Biorąc pod uwagę duże zagrożenie dla zdrowia niezbędne jest utrzymanie środków przewidzianych w decyzji 2004/92/WE i rozszerzenie ich na kurkumę i olej palmowy. Ponadto należy wziąć pod uwagę możliwość handlu trójstronnego, szczególnie w przypadku

produktów spożywczych, dla których nie istnieje urzędowe świadectwo pochodzenia. W celu ochrony zdrowia publicznego właściwe jest wymaganie, aby przesyłkom chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego przywożonym do Wspólnoty i przeznaczonym do spożycia przez ludzi, niezależnie od ich postaci, towarzyszyło sprawozdanie analityczne dostarczone przez zainteresowanego importera lub podmiot działający na rynku żywności, które wykaże, że przesyłka nie zawiera substancji Sudan I, Sudan II, Sudan III lub Scarlet Red (Sudan IV).

- (6) Sprawozdanie analityczne dołączone do przesyłki chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego powinno być oryginalnym dokumentem zatwierdzonym przez właściwe władze kraju wystawiającego dokument. Środki te mają na celu zwiększenie gwarancji reprezentowanych przez dokument.
- (7) Od Państw Członkowskich należy także wymagać wrywkowego pobierania próbek chili, produktów zawierających chili, kurkumy i oleju palmowego przedstawionych do przywozu lub znajdujących się już w obrocie oraz ich analizę.
- (8) Wskazane jest nakazanie zniszczenia zafałszowanego chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego aby uniknąć ich wprowadzenia do łańcucha żywnościowego.
- (9) Ponieważ środki przewidziane w niniejszej decyzji mają wpływ na możliwości kontrolne Państw Członkowskich, wyniki zastosowania tych środków powinny zostać ocenione w ciągu 12 miesięcy w celu ustalenia, czy są one nadal niezbędne do ochrony zdrowia publicznego.
- (10) Ocena ta powinna uwzględniać wyniki wszystkich analiz przeprowadzonych przez właściwe władze.
- (11) Niezbędne są środki przejściowe w odniesieniu do przesyłek chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego przywiezionych przed datą publikacji niniejszej decyzji.
- (12) Środki przewidziane niniejszą decyzją są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt,

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, str. 1. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1642/2003 (Dz.U. L 245 z 29.9.2004, str. 4).

⁽²⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.2004, str. 52.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej decyzji zastosowanie mają następujące definicje:

- a) „chili”: owoce z rodzaju *Capsicum*, suszone i rozgniatane lub mielone objęte kodem CN 0904 20 90, w każdej postaci, przeznaczone do spożycia przez ludzi oraz
- b) „produkty zawierające chili”: przyprawa curry objęta kodem CN 0910 50, w każdej postaci, przeznaczona do spożycia przez ludzi oraz
- c) „kurkuma”: kurkuma suszona i rozgniatana lub mielona objęta kodem CN 0910 30, w każdej postaci, przeznaczona do spożycia przez ludzi oraz
- d) „olej palmowy”: olej palmowy objęty kodem CN 1511 10 90, przeznaczony do spożycia przez ludzi.

Artykuł 2

Warunki przywozu

1. Państwa Członkowskie zakazują przywozu chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego, chyba że oryginał sprawozdania analitycznego towarzyszącego przesyłce wykazuje, że produkt nie zawiera żadnej z niżej wymienionych substancji chemicznych:

- a) Sudan I (numer CAS: 842-07-9),
- b) Sudan II (numer CAS: 3118-97-6),
- c) Sudan III (numer CAS: 85-86-9),
- d) Scarlet Red lub Sudan IV (numer CAS: 85-83-6).

2. Sprawozdanie analityczne jest zatwierdzone przez przedstawiciela właściwych władz.

3. Właściwe władze w Państwach Członkowskich sprawdzają, czy każdej przedstawionej do przywozu przesyłce chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego towarzyszy sprawozdanie analityczne przewidziane w ust. 1.

4. W przypadku braku takiego analitycznego sprawozdania przewidzianego w ust. 1, importer mający siedzibę na terytorium Wspólnoty poddaje produkt badaniu mającemu wykazać, czy nie zawiera on jednej lub więcej substancji chemicznych, o których mowa w ust. 1. Do czasu uzyskania sprawozdania analitycznego produkt zostaje zatrzymany pod nadzorem urzędowym.

Artykuł 3

Próbki i analiza

1. Państwa Członkowskie podejmują właściwe środki, obejmujące wyrwykowe pobieranie próbek chili, produktów zawierających chili, kurkumy oraz oleju palmowego przedstawionych do przywozu lub znajdujących się już w obrocie oraz ich analizę, w celu stwierdzenia braku substancji chemicznych, o których mowa w art. 2 ust. 1.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję poprzez system wczesnego ostrzegania w zakresie żywności i pasz o wszystkich przesyłkach, w których stwierdzono obecność tych substancji.

Państwa Członkowskie przedstawiają Komisji kwartalne sprawozdania dotyczące przesyłek, w których nie stwierdzono obecności tych substancji. Sprawozdania te są przekazywane do końca miesiąca następującego po upływie danego kwartału.

2. Każda przesyłka poddana urzędowemu pobieraniu próbek i analizie może zostać zatrzymana przed wprowadzeniem do obrotu na maksymalny okres 15 dni roboczych.

Artykuł 4

Podział przesyłki

Jeśli przesyłka jest podzielona, każdej części podzielonej przesyłki towarzyszy uwierzytelniony odpis sprawozdania analitycznego przewidzianego w art. 2 ust. 1.

Artykuł 5

Zafałszowane przesyłki

Chili, produkty zawierające chili, kurkuma oraz olej palmowy, w których stwierdzono obecność jednej lub więcej substancji chemicznych, o których mowa w art. 2 ust. 1 zostają zniszczone.

Artykuł 6

Zwrot kosztów

Wszystkie koszty wynikające z analizy, składowania i zniszczenia, dokonywanych na podstawie art. 2 ust. 1 lub ust. 4 oraz art. 5, ponoszoną zainteresowani importerzy lub podmioty działające na rynku żywności.

*Artykuł 7***Środki przejściowe**

1. W drodze odstępstwa od art. 2 ust. 2, w przypadku przesyłek opuszczających kraj pochodzenia przed datą publikacji niniejszej decyzji, Państwa Członkowskie akceptują sprawozdanie analityczne odnoszące się do produktów wymienionych w art. 1 lit. a) i b) pozbawione urzędowego poświadczenia, o którym mowa w tym przepisie.

2. W drodze odstępstwa od art. 2 ust. 1, w przypadku przesyłek opuszczających kraj pochodzenia przed datą publikacji niniejszej decyzji, Państwa Członkowskie akceptują przywozy produktów wymienionych w art. 1 lit. c) i d), do których nie jest dołączone sprawozdanie analityczne, o którym mowa w tym przepisie.

*Artykuł 8***Przegląd środków**

Niniejsza decyzja zostaje poddana przeglądowi najpóźniej do dnia 22 maja 2006 r.

*Artykuł 9***Uchylenie**

Decyzja 2004/92/WE traci moc.

*Artykuł 10***Adresaci**

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 maja 2005 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 25 maja 2005 r.****ustanawiająca klasy odporności dachów i pokryć dachowych na działanie ognia zewnętrznego dla niektórych wyrobów budowlanych zgodnie z dyrektywą Rady 89/106/EEC***(notyfikowana jako dokument nr C(2005) 1501)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2005/403/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

sierpnia 2001 r. wykonującej dyrektywę Rady 89/106/EWG w odniesieniu do klasyfikacji odporności dachów i pokryć dachowych na działanie ognia zewnętrznego ⁽³⁾.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 20 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa 89/106/EWG przewiduje, iż w celu uwzględnienia zróżnicowanych poziomów zabezpieczenia obiektów budowlanych na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym, może być konieczne ustalenie w dokumentach interpretacyjnych klas odpowiadających właściwościom użytkowym wyrobów dla każdego zasadniczego wymogu. Dokumenty takie zostały opublikowane jako „Komunikat Komisji w odniesieniu do dokumentów interpretacyjnych do dyrektywy Rady 89/106/EWG ⁽²⁾”.

(2) Z punktu widzenia zasadniczego wymogu bezpieczeństwa pożarowego, dokument interpretacyjny nr 2 wymienia powiązane ze sobą środki, które w całości określają strategię bezpieczeństwa pożarowego, którą Państwa Członkowskie mają tworzyć na własny sposób.

(3) Dokument interpretacyjny nr 2 określa wymogi dotyczące wyrobów budowlanych przeznaczonych do budowy dachów narażonych na działanie ognia zewnętrznego.

(4) Dążąc do zharmonizowanego rozwiązania, przyjęto system klas w decyzji Komisji 2001/671/WE z dnia 21

(5) W przypadku niektórych stalowych blach dachowych powlekanych plastizolem konieczne jest użycie klasyfikacji ustanowionej w decyzji 2001/671/WE.

(6) Odporność na ogień zewnętrzny wielu wyrobów i/lub materiałów budowlanych, w ramach klasyfikacji określonej w decyzji 2001/671/WE, jest jednoznacznie ustalona i wystarczająco dobrze znana organom nadzorującym przestrzeganie przepisów przeciwpożarowych w Państwach Członkowskich, dlatego nie jest w stosunku do nich wymagane jakiegokolwiek badanie w odniesieniu do właściwości związanych z odpornością.

(7) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Budownictwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wyroby i/lub materiały budowlane, które bez potrzeby przeprowadzania dalszych badań spełniają wszystkie wymogi w zakresie właściwości związanych z „odpornością na ogień zewnętrzny”, są określone w Załączniku.

Artykuł 2

Poszczególne klasy obowiązujące dla różnych wyrobów i/lub materiałów budowlanych, w ramach klasyfikacji dotyczącej odporności na ogień zewnętrzny, przyjętej w decyzji 2001/671/WE, są określone w Załączniku do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z 11.2.1989, str. 12. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. C 62 z 28.2.1994, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 235 z 4.9.2001, str. 20.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 2005 r.

W imieniu Komisji
Günter VERHEUGEN
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Tabele określone w niniejszym Załączniku zawierają wykaz wyrobów i/lub materiałów budowlanych, które spełniają wszystkie wymogi w zakresie właściwości związanych z odpornością na działanie ognia zewnętrznego, bez potrzeby przeprowadzania badań.

Tabela

Klasy odporności stalowych blach dachowych powlekanych plastizolem na działanie ognia zewnętrznego

Wyrób	Klasa ⁽¹⁾
Stalowe blachy dachowe powlekane plastizolem określone poniżej oraz jako część jednowarstwowego lub wielowarstwowego systemu pokrycia dachowego opisanego poniżej	B _{DACH} (t1) B _{DACH} (t2) B _{DACH} (t3)

Płyty dachowe zgodnie z EN 14782 i EN 14783, obejmujące blachy stalowe profilowane, blachy stalowe płaskie lub panele ze zwinianej powlekanej ocynkowanej stali lub stalowe powlekane stopem cynku i aluminium, o grubości metalu $\geq 0,40$ mm z organiczną powłoką zewnętrzną (strona narażona na działanie czynników atmosferycznych) oraz, do wyboru, z organiczną powłoką po odwrotnej stronie (strona od wewnątrz). Powłoka zewnętrzna jest stosowaną w postaci płynnej farbą plastizolu o maksymalnej nominalnej grubości suchej powłoki 0,2 mm, PCS (potencjał ciepły brutto) nie większym niż $8,0 \text{ MJ/m}^2$ i maksymalnej suchej masie 330 g/m^2 . Ewentualna powłoka organiczna na odwrotnej stronie ma PCS nie większy niż $4,0 \text{ MJ/m}^2$ oraz maksymalną suchą masę 200 g/m^2 .

Jednowarstwowy system pokrycia dachu składający się z jednej powłoki, pokrycie dachu bez izolacji na konstrukcji wsporczej (szyny wsporcze w całości lub przerywane) o klasie odporności na działanie ognia A2-s1, d0 lub lepszej.

Wielowarstwowy system pokrycia dachowego, gdzie blachy dachowe stalowe powleczone plastizolem tworzą warstwę zewnętrzną wielowarstwowej konstrukcji, gdzie konstrukcja wsporcza posiada klasę odporności na działanie ognia A2-s1, d0 lub lepszą, i gdzie bezpośrednio pod powleconą stalową blachą jest warstwa izolacyjna o klasie odporności na działanie ognia A2-s1, d0 lub lepszej. Warstwa izolacyjna powinna składać się z wełny mineralnej bez warstwy kryjącej zgodna z EN 13162, a mianowicie z pikowanego włókna szklanego o minimalnej gęstości 10 kg/m^3 (maksymalna nominalna zawartość żywicy 5 % masy) i grubości $\geq 80 \text{ mm}$, lub wełny skalnej o minimalnej gęstości 25 kg/m^3 (maksymalna nominalna zawartość żywicy 3,5 % masy) i grubości $\geq 80 \text{ mm}$.

Złącza: Jeżeli górna warstwa ma złącza, to muszą one mieć następujące cechy:

- Blacha profilowana trapezowa – po bokach musi zakładać się przynajmniej jednym żebrzem a końcowa zakładka musi mieć przynajmniej 100 mm.
- Blacha sinusoidalnie falista – po bokach przynajmniej 1,5 fali musi się zakładać a końcowa zakładka musi mieć przynajmniej 100 mm.
- Blachy płaskie/płyty – zakładki po bokach i końcowe muszą mieć przynajmniej 100 mm.
- Systemy szwów wzdłużnych – złącza po bokach powinny zawierać pionową wzdłużną zakładkę lub szew ograniczający, który wystarczająco zapewnia stały bliski kontakt pomiędzy blachami i stanowi wodoszczelne złącze, a ewentualne złącza zakładkowe muszą zachodzić na siebie przynajmniej 100 mm.

Szczeliwa powinny składać się z kitu butylowego/masy uszczelniającej butylu lub podobnych i mieć nominalną gęstość $1\,500\text{--}1\,700 \text{ kg/m}^3$ i zostać nałożone jako powiązany ze sobą wałek w obrębie zachodzących na siebie złącz średnio 45 g/m długości.

Mocowania: Blachy dachowe zostają tak zamocowane do konstrukcji wsporczej za pomocą metalowych mechanicznych mocowań, że konstrukcja dachowa jest stabilna. Można zastosować dodatkowe metalowe mechaniczne mocowania, żeby zapewnić stały ścisły kontakt pomiędzy blachami i zabezpieczyć złącza przed wodą.

⁽¹⁾ Klasa odporności na działanie ognia zewnętrzne określona w tabeli Załącznika do decyzji 2001/671/WE.